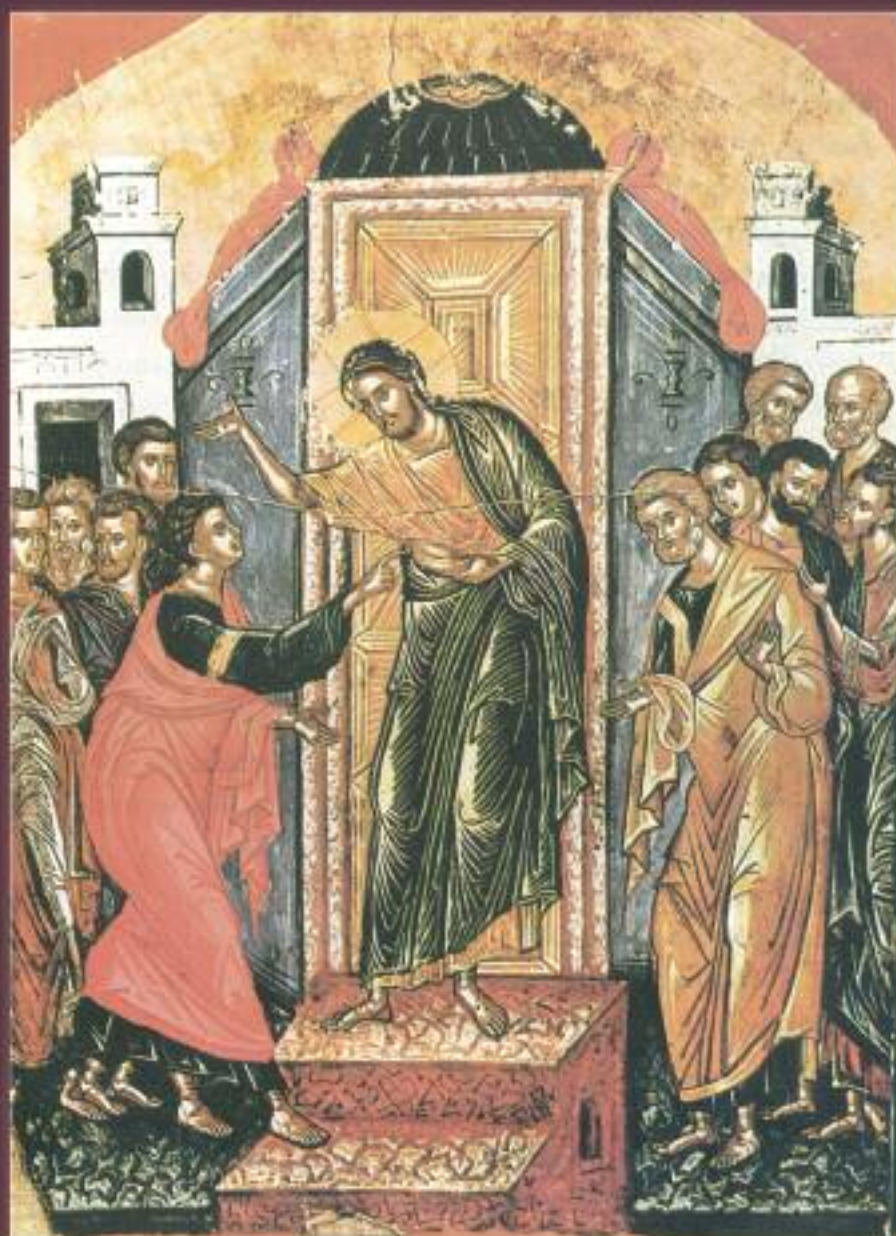

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

«Οὐκ ἀρνησόμεθα σε φίλη Ὁρθοδοξία...»

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

Διμηνιαῖον Δημοσιογραφικόν Ὅργανον
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Περίοδος Γ' ἔτος 61ο Τεύχος 969
Μάρτιος-Ἀπρίλιος -Μάϊος 2011

Ἰδρυτής:

Ἀνδρέας Βαπορίδης
(† 1976)

Ἐκδότης:

Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Διευθυντής:

† Ὁ Μαραθῶνος Φώτιος

Συντακτική ἐπιτροπή:

† Ὁ Πειραιῶς καί Σαλαμίνος Γερόντιος
† Ὁ Ἀττικῆς καί Βοιωτίας Χρυσόστομος
† Ἀρχιμ. Γρηγόριος Ταυλάριος
† Πρεσβ. Μιχαήλ Κωνσταντινίδης

Ὑπεύθυνος Συνδρομῶν - Ἐμβασμάτων

Κατσαγώνης Κωνσταντῖνος
Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί:

Ἑσωτερικοῦ ἐτησίᾳ 10 εὐρώ
Ἐξωτερικοῦ 15 \$ Η.Π.Α.
Τιμή φύλλου 1 εὐρώ

ISSN: 1107-6763

Ἰδιοκτησία - Κεντρικὴ Διάθεσις:

«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ὁδός Κάνιγγος, 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Τηλ.: 210 38 28 280 -Fax: 210 38 47 365

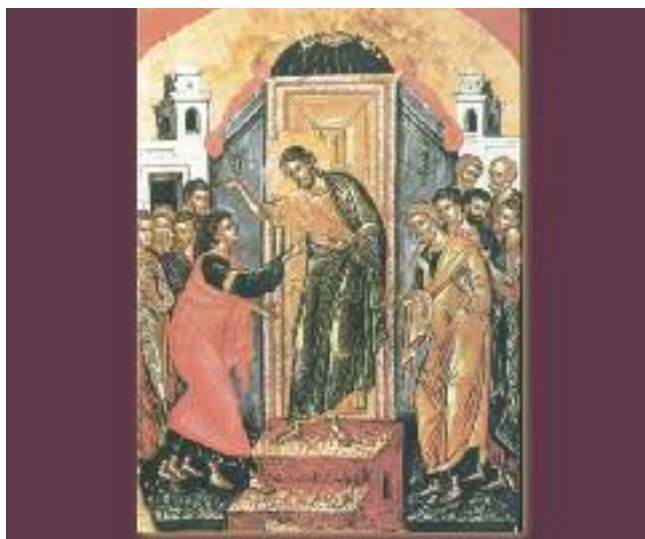
www.ecclesiagoc.gr e-mail: goc@otenet.gr

Ἐκτύπωσης: ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.

Τηλ. 210 92 17 513, Fax: 210 92 37 033

www.eptalofos.gr e-mail: info@eptalofos.gr

Τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα ἀποδίδονται
εἰς τὴν διεύθυνσιν.

Εἰκὼν Ἑξωφύλλου:

Ἡ ψηλάφισι τοῦ Θωμᾶ. Ἱ. Μονὴ Σταυρονικήτα,
Ἁγιον Ὅρος, μέσα 16ου αἰ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀναστάσιμον Μήνυμα 2011	3
Εἰκονομαχία καί Οἰκουμενισμός.....	5-13
Τό Κρυφὸ Σχολεῖο κι ἡ Ἱστορία.....	14-18
Φωνὴ ἀπὸ παλαιὰ	19-20
Συνοδικαὶ ἀνακοινώσεις	21-22
Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας	23

ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ

«Ὅταν κάνεις κάτι καὶ καταλά-
βεις ὅτι σέ βοηθεῖ εἰς τὴν πνευμα-
τικὴν σου οἰκοδομὴν ἐνῶ οἱ ἄλλοι
ἔχουν διαφορετικὴν ἀντίληψιν δι'
αὐτό, πρόσεξε νὰ μὴ παραιτηθῇς
ἀπὸ αὐτό διὰ νὰ ἔχῃς τάχα τὴν
υπόληψιν τῶν ἄλλων».

(Ὁσίου Κυρίλλου τοῦ Φιλεώτου,
Βίος καὶ Διδαχαί, Διδαχὴ 7, παρ. 42,
ἐκδ. Μεγ. Συναξαριστοῦ, Ἀθῆναι 2001, σελ. 39)

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΝ ΜΗΝΥΜΑ 2011

Παντὶ τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας
«Νῦν πάντα πεπληρώται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια, ἑορτα-
ζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις τὴν ἔγερσιν Χριστοῦ ἐν ᾧ ἑστερέωται».

Τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας,

Ἡ λαμπρά καὶ φωτοφόρος ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως καὶ πάλιν ἐπέλαμψε. Ἀνέτει-
λεν ἐκ τοῦ τάφου ὡραῖος ὁ τῆς Δικαιοσύνης ἥλιος. Καταυγάζονται αἱ ψυχαὶ
τῶν πιστῶν διὰ τοῦ φωτὸς τῆς Χάριτος. Ἀναστάσιμος χαρὰ πλημμυρίζει τοὺς
πρὶν νηστεύοντας καὶ πενθοῦντας.

Πόσον παραστατικῶς περιγράφει ἡ κάλαμος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμα-
σκηνοῦ τὴν ἐναλλαγὴν τῶν συναισθημάτων μας σήμερον: «Χθές συνεθαπτόμην σοι
Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι, συνεσταυρούμην σοι χθές, αὐτός μέ
συνδόξασον Σωτὴρ ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου». Πόσο βάθος θεολογικῶν νοημάτων κα-
λύπτεται ἀπὸ τὰ ἀπλᾶ ταῦτα λόγια! Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρει σχετικῶς:
«Εἵπερ συμπάσχομεν, ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν» (πρὸς Ρωμαίους, ἡ' 17). Ἡ συμμε-
τοχή μας εἰς τό πάθος τοῦ Χριστοῦ εἶναι προϋπόθεσις διὰ τὴν συμμετοχὴν μας καὶ
εἰς τὴν δόξαν Αὐτοῦ.

Ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ Δεσπότης ἀνέλαβε τὴν ἰδικὴν μας φύσιν λαμβάνοντας μορ-
φήν δούλου καὶ ἔπαθεν ὑπὲρ ἡμῶν ὁ ἀναμάρτητος καὶ ἀνέστη. Καὶ ἡμεῖς, λοιπόν,
οἱ εἰς Αὐτόν πιστεύοντες καὶ βαπτισθέντες, γινόμεθα κοινωνοὶ τοῦ πάθους καὶ τῆς
ἀναστάσεως Αὐτοῦ. Τοῦτο ἄλλωστε δηλοῖ καὶ τὸ μυστήριον τοῦ βαπτίσματος:
«Ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν.
Συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὥσπερ ἡγέρθη
Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς πε-
ριπατήσωμεν. Εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ
καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα» (πρὸς Ρωμαίους, ς' 3-5). Δὲν εἶναι δέ τυχαῖον, ὅτι αἱ
βαπτίσεις τῶν Κατηχουμένων ἐγένοντο -κατὰ κύριον λόγον- τὴν ἡμέραν τοῦ Με-
γάλου Σαββάτου, ὅτε τὸ ὅλον κλίμα τῶν ἑορτῶν τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος καὶ τῆς
Διακαινησίμου συνέτεινον εἰς τό νά βιώσουν πράγματι εἰς ἑαυτοὺς τό θεῖον Πά-
θος καὶ τὴν λαμπροφύρον Ἀνάστασιν.

Ἡμεῖς δέ, ἀκούοντες νὰ ἀντηχεῖ εἰς τοὺς ναοὺς ψαλλόμενον καθ' ὅλην τὴν Δια-
καινήσιμον Ἑβδομάδα τὸν ἀποστολικὸν στίχον: «Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε,
Χριστὸν ἐνεδύσασθε» (πρὸς Γαλάτας, γ' 27), ἅς φροντίσωμεν νὰ φανῶμεν ἀντάξιοι
τῆς μεγίστης δωρεᾶς. Ὁ αὐτὸς Ἀπόστολος Παῦλος ἀπευθύνεται πρὸς ἅπαντας ἡμᾶς,
τοὺς εἰς Χριστὸν βαπτισθέντας, λέγων ὅτι γινώσκοντες ταύτην τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅτι
ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη ὁμοῦ μετὰ τοῦ Χριστοῦ ὥστε νὰ καταρ-
γηθεῖ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας, ἅς μὴ εἴμεθα πλέον δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ νὰ ζῶμεν
διὰ τὸν Θεόν: «Οὕτω καὶ ὑμεῖς λογίζεσθε ἑαυτοὺς νεκροὺς μὲν εἶναι τῇ ἁμαρτίᾳ,
ζῶντας δὲ τῷ Θεῷ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν» (πρὸς Ρωμαίους, ς' 11).

Τοῦτο τὸ μήνυμα ἅς λάβωμεν, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ, καὶ νε-
κρωθῶμεν πλέον διὰ τὴν ἁμαρτίαν καὶ ἅς ζῶμεν κατὰ Θεόν, ὡς κοινωνοὶ τῆς ἀνα-
στάσεως. Καὶ τότε, λυτρωθέντες ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν θὰ ἐορτάζωμεν τὸ Πάσχα ἡμῶν
τό σωτήριον. Τὴν διάβασιν ἐκ τῆς δουλείας εἰς τὴν ἐλευθερίαν, ἀπὸ τὸν θάνατον
εἰς τὴν ζωὴν, ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸν οὐρανόν:

«Ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶς
διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας».

Χριστὸς Ἀνέστη ἀδελφοί!

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ὁ Ἀθηνῶν ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Τὰ Μέλη

† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Διαυλείας ΑΚΑΚΙΟΣ

† Ὁ Θεσσαλονίκης καὶ Δημητριάδος ΜΑΞΙΜΟΣ

† Ὁ Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

† Ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

† Ὁ Ἀμερικῆς ΠΑΥΛΟΣ

† Ὁ Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† Ὁ Χριστιανουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

† Ὁ Μαραθῶνος ΦΩΤΙΟΣ

† Ὁ Βρεσθένης ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

Λόγος ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου
Ἀρχιεπισκόπου ΓΟΧ Ἀθηνῶν κ.κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ
κατὰ τὴν Συνοδικὴν ἐκδήλωσιν τὸ ἑσπέρας
τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας (28-2/13-3-2011).

Ἡ σημερινή μέρα, πρώτη Κυριακή τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Σαρακοστῆς, εἶναι ἀφιερωμένη στὴν Ὁρθοδοξία. Γι' αὐτό λέγεται «Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας».

Τὴ μέρα αὐτὴ τιμᾶμε τοὺς ἀγῶνες, τοὺς διωγμούς καὶ τίς θυσιές τῶν προμάχων τῆς Ἐκκλησίας ἐναντίον τῶν αἱρέσεων, ἰδιαίτερα δέ, ἐναντίον τῆς Εἰκονομαχίας.

Ἡ καλλίτερη ἀπόδοση τιμῆς στοὺς προμάχους τῆς Πίστεώς μας εἶναι τὸ νὰ ἐνθυμούμεθα καὶ νὰ μιμούμεθα τὰ κατορθώματά τους.

Α'

Ἡ σημερινή γιορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἡμέρα μνήμης. Ἐνθυμούμεθα, ἢ μᾶλλον πρέπει πάντοτε νὰ ἐνθυμούμεθα, τὸ τί ἦταν ἡ Εἰκονομαχία.

Τί ἦταν; Ἦταν μιὰ ζοφερὴ περίοδος τῆς Ἐκκλησίας μας.

Κινδύνεψε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ἡ Ὁρθοδοξία. Διήρκεσε πάνω ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια,

ἀπὸ τὸ 726 μέχρι τὸ 842, Δηλ. μιὰ πολὺ μεγάλη περίοδος. Ἡ Εἰκονομαχία ἀνέτρεψε τὰ πάντα στὴν Ὁρθοδοξία. Ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης λέει ὅτι ἡ Εἰκονομαχία ἦταν

«ἀθλιωτάτη μεταστοιχείωσις τῶν πάντων»! Τί ἦταν αὐτὴ ἡ «μεταστοιχείωσις»;

α. Οἱ αὐτοκράτορες στὴν περίοδο αὐτὴ θέλησαν μὲ τὴ βία νὰ ἀλλάξουν τὴν πατροπαράδοτη Πίστη τῆς Ὁρθοδοξίας.

Οἱ αὐτοκράτορες, μὲ πρῶτον τὸν Μέγα Κωνσταντῖνο, ἦταν συνήθως οἱ προστάτες τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ρωτοῦσαν τὴν Ἐκκλησία νὰ μάθουν τὸ ποιά εἶναι ἡ Πίστη τῆς. Οἱ Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι, πού συγκαλοῦσαν, αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἐξυπηρετοῦσαν. Νὰ πληροφορηθοῦν οἱ αὐτοκράτορες τὴν ἀκριβῆ Πίστη τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ τὴν προστατεύουν.

Ὑπῆρξαν ὅμως καὶ αὐτοκράτορες, πού ἦταν οἱ ἴδιοι κακὸδοχοὶ καὶ αἰρετικοί. Δηλ. ὑποστήριζαν αἰρετικὲς διδασκαλίες, σέ κάποια σημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως. Δηλ. δέν ἀνέτρεπαν ὁλόκληρο τὸ οἰκοδόμημα τῆς Πίστεως. Νόθευαν τὴν Πίστη μόνο σ' ἓνα ἢ περισσότερα σημεῖα τῆς.

β. Ὑπάρχουν δύο εἶδη Πίστεως.

Ἡ μία εἶναι δοσμένη ἀπὸ τὸν Θεό. Εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη Πίστη, πού ἔχει ἡ Ἐκκλησία καὶ ὀφείλουν νὰ τηροῦν μὲ ἀκρίβεια οἱ πιστοί, ἐπειδὴ ὅπως λένε οἱ Πατέρες: «Οὐδεὶς κρίνεται διατί δαιμόνια οὐκ ἐξέβαλε, εἰ διατί οὐκ ἔσχε πρόγνωσιν, ἀλλ' ἕκαστος κριθήσεται, εἰ τὴν πίστιν τετήρηκε καὶ τὰς ἐντολάς καὶ παραδόσεις γνησίως ἐφύλαξε».

Ἡ ἄλλη Πίστη, ἡ Κακὸδοξη Πίστη, εἶναι φτιαγμένη ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Τὴν ἔχουν ὅλοι οἱ αἰρετικοὶ καὶ οἱ ἀλλόθρησκοι.

Τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη, τὴν παρέδωσε ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς στοὺς ἀνθρώπους. Τὸ λέει ἡ Ἁγία Γραφή. Λέει «ἐπαγωνίσασθαι τῇ ἁπαξ παραδοθείσῃ τοῖς ἁγίοις πίστει». Δηλ. νὰ ἀγωνίζεσθε γιὰ τὴν παραδοθεῖσα στοὺς ἁγίους ἀπὸ τὸ Θεὸ μία Πίστη.

Ποῦ ὁ Θεὸς παρέδωσε τὴν Πίστη;

Τὴν «παρέδωσε» στοὺς ἁγίους. Δηλ. δέν τὴν παρέδωσε μόνο σέ ἓναν ἅγιο, ἀλλὰ σέ πολλούς.

γ. Προϋπόθεση γιὰ νὰ «παραδώσῃ» ὁ Θεὸς τὴν Πίστη, εἶναι τὸ νὰ εἶναι κάποιοι ἅγιοι.

Καὶ πῶς γίνεται αὐτό;

Προορισμός ὅλων μας εἶναι νὰ γίνουμε ἅγιοι. Νὰ βλέπουμε τὸν Θεό, ὅπως Τὸν ἐβλεπαν οἱ Πρωτόπλαστοι, πρὶν τὴν πτῶση τους. Ὅσοι τὸ

πετύχουν αυτό, θά ζοῦν στὸν Παράδεισο στὴν ἄλλη ζωή.

Ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐά, πρὶν ἀπὸ τὴν πτώση τους, ἔβλεπαν τὸν Θεό, γιατί βρίσκονταν σέ προχωρημένη πνευματική κατάσταση, στό φωτισμό, ἐνίστε δέ εἶχαν καὶ ἐμπειρίες θεώσεως.

Τά στάδια τῆς πνευματικῆς τελειότητος εἶναι τρία: ἡ **κάθαρση**, ὁ **φωτισμός** καὶ ἡ **θέωση**.

Στό πρῶτο στάδιο, τὴν κάθαρση, ὁ ἄνθρωπος καθαρίζει τὴν καρδιά του ἀπὸ τίς ἁμαρτίες καὶ τὰ πάθη, προκειμένου νά ἔρθη ὁ Χριστός νά κατοικήσῃ σ' αὐτή καὶ νά μπορέσῃ νά ἰδῇ τὸν Θεό. Γι' αὐτό ὁ Κύριος στὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία Του μακάρισε «*τούς καθαρούς τῇ καρδίᾳ ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται*».

Στό δεύτερο καὶ τρίτο στάδιο, τὸν φωτισμό καὶ τὴν θέωση, πού καὶ τὰ δύο μαζί λέγονται «*θεωρία τοῦ Θεοῦ*», ὁ ἄνθρωπος ἐνώνεται μέ τὸν Θεό, Τόν βλέπει, ὅπως τὸν ἔβλεπαν οἱ Πρωτόπλαστοι. Τότε εἶναι ἅγιος!

Δηλαδή, θεμέλιο τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεως εἶναι ἡ ἐμπειρία τῆς θεώσεως.

Μόνο σέ κάθε ἅγιο παραδίδει τὴν Πίστη ὁ Θεός.

δ. Ὑπάρχει, ὅπως εἶπαμε προηγουμένως, καὶ ἡ Κακόδοξη Πίστη τῶν αἰρετικῶν καὶ ἀλλοθρήσκων, πού εἶναι φτιαγμένη ἀπὸ ἄνθρώπους.

Ἡ διαφορὰ τῆς ἀπὸ τὴν Πίστη, πού δόθηκε ἀπὸ τὸν Θεό, εἶναι ὅτι. ἡ Ὁρθόδοξη Πίστη, ἐπει-

δὴ ἀποκαλύφθηκε ἀπὸ τὸν Θεό, δέν ἀλλάζει ποτέ. Εἶναι πάντα ἴδια. Εἶναι ἡ μόνη Πίστη, πού σώζει τὸν ἄνθρωπο, μέ τὸ νά τὸν κάνῃ ἅγιο.

Ἡ ἄλλη Πίστη, ἡ Κακόδοξη, φτιαγμένη ἀπὸ ἄνθρώπους, δέν εἶναι μία, ἀλλὰ πολλές.

Εἶναι διαφορετικὴ γιὰ κάθε μιὰ αἵρεση καὶ θρησκεία. Ἡ Πίστη αὐτὴ τῶν αἱρέσεων καὶ θρησκειῶν, δέν μπορεῖ νά σώσῃ κανέναν. Ὅδηγεῖ ὅσους τὴν ἔχουν, στὴν αἰώνια ἀπώλεια καὶ κόλαση.

Ἐπομένως, ἡ διαφορὰ μεταξὺ Ὁρθοδοξίας καὶ κακοδοξίας εἶναι ὅτι ἡ μὲν Ὁρθόδοξη Πίστη, μέ τὴν Κακόδοξη τῶν αἰρετικῶν, πού ἔφτιαξαν ἄνθρωποι!

Οἱ εἰκονομάχοι αὐτοκράτορες, μέ πρῶτο τὸν Λέοντα Γ' τὸ 726, προσπαθοῦσαν νά ἀντικαταστήσουν ὁλόκληρη τὴν δοσμένη ἀπὸ τὸ Θεό πατροπαράδοτη Ὁρθόδοξη Πίστη, μέ τὴν Κακόδοξη τῶν αἰρετικῶν, πού ἔφτιαξαν ἄνθρωποι!

Αὐτό, ἔχει τεράστια σημασία γιὰ τὴν σωτηρία τῶν πιστῶν.

α. Ὁ Θεός, πού κηρύττει ἡ πατροπαράδοτη Ὁρθόδοξη Πίστη εἶναι ἀληθινός καὶ ὑπαρκτός.

Ὁ Θεός, πού κηρύττει ἡ φτιαγμένη ἀπὸ ἄνθρώπους Κακόδοξη Πίστη τῶν αἰρετικῶν εἶναι ψεύτικος καὶ ἀνύπαρκτος.

Γι' αὐτό οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀποκαλοῦν τοὺς αἰρετικούς, ἄθεους.

Τοὺς ἀποκαλοῦν ἔτσι, ὄχι γιατί δέν πιστεύουν σέ θεό, ἀλλὰ πιστεύουν σέ θεό πού δέν ὑπάρχει.

Οἱ Ὁρθόδοξοι περίμεναν, τό πότε θά ἀλλάξουν αὐτοὶ οἱ αἰρετικοὶ αὐτοκράτορες, προκειμένου νά ἔλθῃ ἄλλος, γιὰ νά ἐπαναφέρῃ τὴν Ὁρθόδοξη.

Ὁ εἰκονομάχος αὐτοκράτορας Λέων Γ' εἶχε ἐπηρεασθῇ ἀπὸ θρησκευτικὲς ἀντιλήψεις ἄλλων θρησκειῶν, ὅπως τῆς ἐβραϊκῆς καὶ ἰσλαμικῆς. Οἱ θρησκεῖες αὐτές, μέ τίς ὁποῖες ἤθελε νά γεφυρώσῃ τό χάσμα, ἦταν ἐναντίον τῶν εἰκόνων.

β. Γιὰ νά ἀντικαταστήσουν οἱ εἰκονομάχοι τὴν πατροπαράδοτη Ὁρθόδοξη Πίστη, ὁ μόνος τρόπος ἦταν νά καταργήσουν τὰ ἐρείσματα, στὰ ὁποῖα αὐτὴ στηρίζεται.

Τέτοια ἐρείσματα εἶναι ὁ τρόπος θεραπείας τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε νά διανύσῃ ὁ καθένας τὰ στάδια τῆς πνευματικῆς τελειότητος (κάθαρση, φωτισμός, θέωση), νά βλέπῃ τὸν Θεό καὶ νά γίνῃ ἅγιος.

Ἡ θεραπευτική αὐτή μέθοδος, δηλ. ὁ ὀρθὸς τρόπος θεραπείας τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία. Ἀντίθετα, ὁ λανθασμένος τρόπος θεραπείας εἶναι ἡ Κακοδοξία.

Ἄλλα ἐρείσματα, πού ἐπεδίωκαν οἱ εἰκονομάχοι νά καταργήσουν, ἦταν τὰ μέσα, πούμποῦσαν νά χρησιμοποιοῦν οἱ πιστοὶ γιὰ νά φτάσουν νά γίνουν ἅγιοι καὶ νά βλέπουν τὸν Θεό. Τέτοια μέσα εἶναι ἡ ἄσκησις, τὰ μοναστήρια, οἱ νηστεῖες, οἱ ἀγρυπνίες, οἱ προσευχές, οἱ γιορτές, ἡ λατρεία, τὰ δόγματα, κλπ.

γ. Ἡ ἀντίδραση τῶν Ὁρθοδόξων στοὺς εἰκονομάχους ἦταν ἀνυποχώρητη.

Στὸν τιτάνιο αὐτὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας πρωτοστάτησαν οἱ μοναχοί, καὶ προπαντὸς ὁ ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης.

Ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τὸ ἔτος 787:

- ✓ Δικαίωσε τοὺς Ὁρθοδόξους.
- ✓ Καταδίκασε καὶ ἀναθεμάτισε τοὺς Εἰκονομάχους.
- ✓ Διέταξε τὴν ἀναστήλωση τῶν ἁγίων εἰκόνων.

Β'

Τιμᾶμε τοὺς προμάχους τῆς Πίστεως, ὅταν τοὺς μιμούμαστε.

1. Ἡ ἱστορία διαγράφει κύκλους. Τὰ γεγονότα συνήθως ἐπαναλαμβάνονται κατὰ καιροὺς.

α. Σήμερα, ὑπάρχει ὁ Οἰκουμενισμός. Ἐπαναλαμβάνεται δηλ. ἡ Εἰκονομαχία. Ἡ, μᾶλλον, θὰ ἦταν ὀρθότερο, ἂν λέγαμε, ὅτι ἡ τότε Εἰκονομαχία, ἦταν ὅ,τι εἶναι σήμερα ὁ Οἰκουμενισμός!

Σήμερα, τὰ δύο αὐτά, Εἰκονομαχία καὶ Οἰκουμενισμός, κατ' οὐσίαν, σέ τίποτε δέν διαφέρουν. Καὶ τὰ δύο αὐτά σατανικά συστήματα νοθεύουν ἐξίσου τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη.

β. Στὸ χῶρο τῆς Ὁρθοδοξίας ὁ Οἰκουμενισμός ἐμφανίστηκε στὶς ἀρχές τοῦ περασμένου αἰῶνα.

Τὸ Πατριαρχεῖο τὸ 1920 ἐξέδωσε τὸ πανάθλιο ἐκεῖνο κείμενο, πού λέγεται «Πατριαρχικὸ Διάγγελμα». Σ' αὐτό, οἱ αἰρετικές κοινότητες, ἀποκαλοῦνται «σεβάσμιες χριστιανικές ἐκκλησίες». Ὀνομάζονται «συγγενεῖς καὶ οἰκεῖες ἐν Χριστῷ καὶ συγκληρονόμοι τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ»!

Προηγουμένως, τὸ 1916 ὁ τότε ὑπουργός

Ἀνδρέας Μιχαλακόπουλος ζήτησε ἀπὸ τὸν Ἐλευθέριο Βενιζέλο τὴν προώθηση στὸν Ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο τῆς Ἀθῆνας τοῦ Μελετίου Μεταξάκη.

Τὸν πρότεινε γιὰ νά καταργήσῃ τίς νηστεῖες, νά περιορίσῃ τίς τελετές, τίς λειτουργίες καὶ τίς πολλές γιορτές. Νά καταργήσῃ τὸ ὄνομα ἅγιος.

Ἐπίσης νά καταργήσῃ τὰ μοναστήρια, ἡ δέ περιουσία τους νά δοθῇ στοὺς γεωργούς.

Τὸ 1923 ὁ διαβόητος Μελέτιος Μεταξάκης συγκάλεσε στὴν Κωνσταντινούπολη τὸ λεγόμενο «Πανορθόδοξο Συνέδριο», μέ ἑξι ἀντιπροσώπους. Σ' αὐτό ἀποφασίστηκε ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου,

τοῦ Πασχαλίου, ἀκόμα καὶ τῆς ἐβδομάδος!

Τὸ 1924 οἱ καινοτόμοι ἐπίσκοποι τῆς Ἑλλάδος ἄλλαξαν τὸ Παλαιὸ Ἡμερολόγιο. Σκοπὸς τοὺς ἦταν νά διευκολύνουν τὴν ἔνωση μέ τίς αἱρέσεις.

Τὸ 1924 οἱ πρόγονοί μας, ἦταν ἄνθρωποι ἀγράμματοι. Δέν ἦταν θεολόγοι.

Ἐνα πράγμα ὅμως ἤξεραν πολὺ καλά. Καταλάβαιναν, ὅτι οἱ καινοτόμοι ἐπίσκοποι τοῦ Νέου ἄλλαξαν τὸ Παλαιὸ Ἡμερολόγιο στὰ πλαίσια τῆς προδοσίας τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς ἐνώσεως μέ τοὺς αἰρετικούς, δηλαδή στὰ πλαίσια τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

γ. Ὁ Οἰκουμενισμός στὸ χῶρο τῶν Νεοημερολογιτῶν καλπάζει μεταξύ των λεγομένων Πατριαρχείων καὶ τῶν ἄλλων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

Τί πρῶτον καὶ τί ὕστερον νά θυμηθοῦμε; Ἐπιλείψει με ὁ χρόνος διηγούμενον!

Ἀναφέρω, τὴν γενόμενη «ἐνωση τῶν ἐκκλησιῶν», πού ὑπέγραψε τὸ 1965 ὁ Ἀθηναγόρας μέ τὸν πάπα!

Ὁ Ἀθηναγόρας διεκήρυττε:

«Ἀπατώμεθα καὶ ἁμαρτάνομεν, ἐάν νομίζομεν ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις κατῆλθεν ἐξ οὐρανοῦ καὶ ὅτι τὰ ἄλλα δόγματα εἶναι ἀνάξια. Τριακόσια ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ἐξέλεξαν τὸν Μουσουλμανισμόν, διὰ νά φθάσουν εἰς τὸν Θεόν των καὶ ἄλλαι ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων εἶναι Διαμαρ-

τυρόμενοι, Καθολικοί, Βουδισταί. Σκοπός κάθε θρησκείας είναι νά βελτιώσει τόν άνθρωπο»!!

Άλλοτε ἔλεγε: «Ἐγώ δέν εἶμαι θεολόγος. Οἱ θεολόγοι εἶναι κακοί. Τούς θεολόγους τούς ἀπεχθάνομαι, διότι αὐτοί λόγω τῶν δογματικῶν των ἀπόψεων, εἰς τάς ὁποίας ἐπιμένουν, ἐνσπείρουν τήν διχόνοια καί ἐμποδίζουν τήν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν».

Άλλη φορά εἶπε: «Ἡμεῖς εἰς τό χωριό μας, εἰς τό πατρικό μας σπίτι εἴχομεν δύο, τόν παπά καί τόν δερβίση, τόν δερβίς' Κιαμήλ. Ἐξομολογούμεθα δέ καί ἐλέγομεν τά μυστικά μας εἰς τόν δερβίς' Κιαμήλ, διότι εἰς τόν παπά δέν εἴχομεν ἐμπιστοσύνη»!

Στό περιοδικό «Ὁρθοδοξία» ὁ Ἀθηναγόρας ἐγκωμίασε τόν Μωαμεθανισμό!

Τόν εἶδαν ἀκόμα νά προσεύχεται στό ἐν ΚΠόλει τέμενος τοῦ Ἑγιούπ καί στό ἐν Ἱεροσολύμοις τέμενος τοῦ Ὁμάρ!

Ὁ Δημήτριος, συνεχίζοντας τήν γραμμή τοῦ προκατόχου τοῦ Ἀθηναγόρα, διεκήρυττε ὅτι: Ὅλες οἱ θρησκείες ἔχουν τόν ἴδιο Θεό!

Λέει ἐπίσης ὅτι Ὁρθοδοξία καί παπισμός ἀποτελοῦν «τό ἐνιαῖο σῶμα τοῦ Χριστοῦ»!

Ὁ Βαρθολομαῖος διακηρύττει:

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν εἶναι ἡ μοναδική «Μία, Ἀγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία» τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως».

Στόν Ἰουδαϊσμό καί στό Ἰσλάμ λατρεύεται ὁ ἴδιος μέ μᾶς Θεός, ὁ Θεός τοῦ Ἀβραάμ.

Ὅτι ὁ Μωάμεθ εἶναι ὄχι ἀπλῶς προφήτης, ἀλλά καί ἐξαγγελος τῆς ἐπικριμένης Κρίσεως, πράγμα πού πρέπει νά διδάξει καί τούς χριστιανούς».

δ. Ὑπάρχει λογικός ἄνθρωπος, πού νά θεωρεῖ τόν Ἀθηναγόρα Ὁρθόδοξο, καί ὄχι ἀρνητή τοῦ Χριστοῦ;

Ὑπάρχει λογικός ἄνθρωπος, πού νά θεωρεῖ τόν τωρινό Πατριάρχη Βαρθολομαῖο, Ὁρθόδοξο καί ὄχι αἰρετικό;

Τούς ἀρνητές τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἐκκλησία παληότερα τούς ἀπέκοπτε ἀπό μέλη της. Ἄν μετανοοῦσαν, τούς δέχονταν ὑπό ὅρους. Τούς ἄφηνε δηλ. νά βρίσκονται στή θεία Λειτουργία στό νάρθηκα, ὅπως καί οἱ κατηχούμενοι.

Δέν τούς ἐπέτρεπε νά κοινωνήσουν τῶν ἀχράντων μυστηρίων σ' ὅλη τους τή ζωή, ἐκτός ἂν βρίσκονταν στήν ἐπιθανάτια κλίνη.

Τούς αἰρετικούς τούς ἀναθεμάτιζε!

Τί σημαίνει «τούς ἀναθεμάτιζε»;

Μέ τόν «ἀναθεματισμό» ἡ Ἐκκλησία ἀποκόπτει τόν «ἀναθεματιζόμενο» ἀπό μέλος της, καί τόν παραδίδει στόν σατανᾶ!

Γιατί ὑπάρχουν αἰρετικοί ποιμένες ;

α. Τήν ἐξήγηση δίνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Μιλώντας στούς κληρικούς τῆς Ἐφέσου εἶπε:

«Τό Πνεῦμα τό ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους ποιμαίνειν τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ.

Ἐγώ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετά τήν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς μή φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου. Καί ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τούς μαθητάς ὀπίσω αὐτῶν. Διό γρηγορεῖτε».

Τέτοιοι αἰρετικοί ποιμένες, ἐμφανίστηκαν ἀπό τήν πρώτη στιγμή στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Πρό παντός ἐμφανίστηκαν ἀργότερα, καί ἰδιαίτερα σήμερα, στίς ἔσχατες μέρες.

Ὁ ἅγιος Συμεών ὁ νέος Θεολόγος, τόν 11ον μόλις αἰῶνα ἔλεγε:

«Σπάνιοι γάρ ὡς ἀληθῶς καί μάλιστα ἄρτι σέ καλῶς ποιμαίνειν καί λατρεύειν ψυχᾶς λογικᾶς ἐπιστάμενοι».

β. Οἱ αἰρετικοί ποιμένες, ἐξακολουθοῦν νά εἶναι ἐπίσκοποι;

Ὅποιος κληρικός καταστή αἰρετικός, παύει νά εἶναι κληρικός. Ἡ प्रσχώρησή του σέ αἵρεση

διακόπτει τήν Ἀποστολική Διαδοχή. Καί ὅπως λέει ὁ Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης «οἱ αἰρετικοί ιερωσύνη δέν ἔχουν».

Κατά τόν ἅγιο Γρηγόριο Παλαμά, ὅσοι καταστούν αἰρετικοί, παύουν νά ἀνήκουν στήν Ἐκκλησία, «ὡς μή τῆς ἀληθείας ὄντες»!

Γιά τό λόγο αὐτό, ὁ Δοσίθεος Ἱεροσολύμων γράφει:

«Ὁ δέ, αἰρετικός γενόμενος, οὔτε Πατριάρχης ἐστί, οὔτε ἐπίσκοπος, οὔτε καν μέλος τῆς Ἐκκλησίας»!

Γ'

Ποιά ἡ ἀντίδραση κατά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

Εἶναι ἡ ἴδια ἀντίδραση, ὅπως ἦταν καί κατά τῆς Εἰκονομαχίας! Ἐξάλλου, προηγουμένως τόνισαμε, ὅτι ἡ Εἰκονομαχία ἦταν Οἰκουμενισμός γιά τήν ἐποχή ἐκείνη.

α. Ὅπως καί στήν Εἰκονομαχία, ἔτσι καί μέ τόν Οἰκουμενισμό, οἱ Ὁρθόδοξοι πιστοί θεώρησαν καί θεωροῦν χρέος καί ὑποχρέωσή τους νά ἀπομακρυνθοῦν ἀπό τούς αἰρετικούς ἐπισκόπους τους, ὅπως ὀρίζουν οἱ Ἱεροί Κανόνες καί οἱ διδαχές τῶν ἁγίων Πατέρων.

Τήν ἀπομάκρυνση αὐτή προβλέπουν οἱ Κανόνες 31ος Ἀποστολικός καί 15ος τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου.

Ἡ ὑποχρεωτική αὐτή ἀπομάκρυνση λέγεται ἀποτείχιση.

Ὑπάρχει μιά βασική ἀρχή, μιά βασική διδασκαλία, στήν Ὁρθοδοξία:

Ὁ κάθε πιστός ὀφείλει νά ἔχει «κοινωνία», δηλ. νά ἐκκλησιάζεται μόνο σέ ναούς, πού μνημονεύεται τό ὄνομα τοῦ κανονικοῦ ἐπισκόπου, ὑπό τήν προϋπόθεση ὅτι ὁ ἐπίσκοπος αὐτός «ὀρθοτομεῖ τόν λόγον τῆς ἀληθείας», δηλ. εἶναι Ὁρθόδοξος.

Ἀπό αὐτόν τόν Ὁρθόδοξο ἐπίσκοπο πρέπει νά λαμβάνη καί τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ λόγος γιά τόν ὅποιο οἱ Πατέρες θέσπισαν αὐτή τήν βάση καί διδασκαλία εἶναι γιά τό ὅτι, ὅ,τι εἶναι ὁ ἐπίσκοπος, εἶναι καί ὅσοι «κοινωνοῦν» μέ αὐτόν!

Ἄν δηλ. ἓνας ἐπίσκοπος εἶναι Ὁρθόδοξος, Ὁρθόδοξοι εἶναι καί ὅσοι «κοινωνοῦν» μέ αὐτόν.

Ἄν ὁ ἐπίσκοπος εἶναι αἰρετικός, αἰρετικοί εἶναι καί ὅσοι πιστοί «κοινωνοῦν» μαζί του, ἔστω

ἀκόμα καί ἂν οἱ πιστοί αὐτοί εἶναι οἱ ἴδιοι κατά τά ἄλλα Ὁρθόδοξοι!

Ὁ Σίλβεστρος Συρόπουλος, ὁ ὁποῖος κατέγραψε ὡς ὀρθόδοξός τα πρακτικά τῆς Συνόδου Φερράρας-Φλωρεντίας, εἶπε:

«Ἐκεῖνοι μνημονεύονται ἐπ' ἐκκλησίαις, ὅσοι εἰσὶν ὁμόδοξοι καί κοινωνικοί πρὸς τήν αὐτήν Ἐκκλησίαν. Οἱ δέ ἀκοινωνῆτοι, οὔδ' ἐμνημονεύονται, οὔδ' ἔχει ἄδειαν τίς τῶν ιερωμένων εὐχεσθαι ἐπ' ἐκκλησίαις ὑπέρ ἀκοινωνήτου».

β. Γιά νά ἐξακολουθήσῃ ὁμως κάποιος νά εἶναι Ὁρθόδοξος, χρειάζεται καί κάτι ἄλλο. Ὁ ἐπίσκοπός του, μέ τό ὅποιο ἔχει «κοινωνία», δέν πρέπει νά ἔχη «κοινωνία» μέ ἄλλο ἐπίσκοπο, πού δέν εἶναι Ὁρθόδοξος!

Τήν ἀπαγόρευση αὐτή ἀρνοῦνται νά καταλάβουν οἱ συντηρητικοί Νεοημερολογῖτες τῆς Ἑλλάδος.

Μέ τούς συντηρητικούς Νεοημερολογῖτες, συμβαίνει κάτι τό πολύ παράξενο καί ἀπογοητευτικό!

Δέν τούς ἐνδιαφέρει, τό τί λένε οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Τούς ἐνδιαφέρει μόνο, τό τί λένε οἱ σύγχρονοι αὐτοί «γεροντάδες» τους.

Οἱ ἅγιοι Πατέρες εἶναι σαφεῖς, σαφέστατοι, ὅπως ὁ ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης, ὁ ὁποῖος διδάσκει νά μὴν ἔχουμε καμιά «κοινωνία» μέ τούς αἰρετικούς, ἀλλά καί μέ ὅσους «κοινωνοῦν» μέ αἰρετικούς. Λέει συγκεκριμένα:

«τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, προστάσσοντος μηδεμίαν κοινωνίαν ἔχειν ἡμᾶς πρὸς τούς αἰρετικούς, ἀλλά μηδέ πρὸς τούς κοινωνοῦντας μετὰ τῶν ἀσεβῶν»!

Ἐπίσης, ὁ ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, «ἐχθρούς του Θεοῦ, οὐ μόνον τούς αἰρετικούς, ἀλλά καί τούς τοιοῦτοις κοινωνοῦντας μεγάλη τῇ φωνῇ ἀπεφώνητο».

Ὁ δέ ἅγιος Μάρκος Εὐγενικός δέν «κοινωνοῦσε» ὄχι μόνο μέ τόν αἰρετικό Πατριάρχη Μητροφάνη, ἀλλά οὔτε καί μέ ὅσους «κοινωνοῦσαν» μαζί μέ τόν Μητροφάνη.

Γι' αὐτό διαπλάστηκε στήν Ὁρθοδοξία ἡ ἀρχή, πού εἶναι ἀπόλυτα ὀρθή: «ὁ κοινωνῶν τῷ ἀκοινωνήτῳ, ἀκοινωνήτος ἔστω»!

Οἱ συντηρητικοί Νεοημερολογῖτες εἶναι πράγματι πρόβλημα γιά τήν Ὁρθοδοξία.

Ὅχι μόνο, γιατί οἱ ἴδιοι ὁδηγοῦνται στήν

απώλεια αλλά και γιατί κινδυνεύουν να έγκλωβίσουν στην ίδια οδό και όσους άλλους Νεοημερολογίτες παρασύρουν στις πλάνες τους αυτές.

γ. Οί συντηρητικοί Νεοημερολογίτες αντικατέστησαν την αὐθεντία τῶν ἁγίων, ὡς διδασκάλων τῆς Πίστεώς μας, μέ σύγχρονους «γεροντάδες» τους. Πολλούς μάλιστα ἀπό αὐτούς, τούς ἀνακήρυξαν «ἀγίους» μόνοι τους καί ἔχτισαν πρὸς τιμὴ τούς Ναοὺς!

Διδάσκαλοι τῶν πιστῶν εἶναι οἱ ἅγιοι Πατέρες, οἱ ὁποῖοι ἀξιώθηκαν νά ἀποκτήσουν θείες ἐμπειρίες.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέει:

«τό στόμα τῶν ἁγίων Πατέρων, Θεοῦ κεχηρμάτικε στόμα»!

Οἱ συντηρητικοί αὐτοὶ Νεοημερολογίτες πιστεύουν, ὅτι ἔχουν ὑποχρέωση νά ὑπακούουν στά ἄτομα αὐτά, ἐπειδὴ τὰ θεωροῦν πρότυπα εὐσέβειας!

Ὅμως, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἄλλα διδάσκουν!

Γιὰ τὴν ἀπόκτηση «γέροντα», δηλ. πνευματικοῦ ὁδηγοῦ στὴ ζωὴ μας, ὁ ἅγιος Συμεὼν ὁ νέος Θεολόγος διδάσκει:

«Εὐχαῖς καί δάκρυσι τόν Θεόν καθικέτευσον πέμψαι σοί ὁδηγόν ἀπαθῆ τέ καί ἅγιον».

Καί συνεχίζει:

Ἑρεῦνα τίς Θεῖες Γραφές, καί μάλιστα τίς τῶν Ἀγίων Πατέρων. Μ' αὐτές νά συγκρίνεις τὰ ὅσα διδάσκει καί πράττει ὁ πνευματικός ὁδηγός σου.

Καί ὅσα μέν εἶναι σύμφωνα μέ τίς Γραφές νά τὰ δέχεσαι, ὅσα δέ εἶναι ἀντίθετα, νά τὰ ἀπορρίπτῃς, γιά νά μή πλανηθῇς. Γιατί ὑπάρχουν πολλοὶ πλάνοι καί ψευτοδιδάσκαλοι!

Ἕνας ἄλλος μέγας Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, ὅταν πιέζονταν νά «κοινωνήσῃ» μέ τόν Μονοθελήτη Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, ὑπό τὴν προϋπόθεση νά ὑπογράψῃ Ὁρθόδοξη Ὁμολογία Πίστεως, ἀπάντησε ὅτι οὔτε τότε θά «κοινωνοῦσε» μαζί του, γιατί αὐτός στά δίπτυχα μνημονεύει τούς αἰρετικούς προκατόχους τοῦ Πατριάρχης.

Γι' αὐτό, ὁ ἅγιος Μάξιμος εἶπε:

«ἐπειδὴ ἐκείνοις κοινωνεῖτε, εἰ καί Ὁρθόδοξοι γένησθε, οὐ κοινωνῶ ὑμῖν, ἐπειδὴ κοινωνεῖτε τοῖς ἀκοινωνήτοις».

Οἱ «γεροντάδες» αὐτοὶ ἀποτελοῦν φραγμό καί τροχοπέδη στὴ μή ἀποτείχιση τῶν Νεοημερολο-

γιτῶν ἀπὸ τὴν οἰκουμενιστικὴ Ἐκκλησία τους.

Ἐμποδίζουν τὴν ἔνταξη ὧν εἶναι καλοδιάθετοι ἀντί-οἰκουμενιστές, στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, τὴν Μία Ἀγία Καθολικὴ καί Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος λέει:

«Πᾶς ὁ λέγων παρὰ τὰ διατεταγμένα, καν ἀξιόπιστος ἢ, καν νηστεύῃ, καν' θαύματα ποιῇ, καν προφητεύῃ, λύκος φαινέσθω ἐν προβάτου δорά, προβάτων φθοράν κατεργαζόμενος»!

Ὁ δέ ἅγιος Ἀναστάσιος ὁ Σιναΐτης, τονίζει:

«Ἐχομε διδαχθεῖ νά μὴ δίνουμε σημασία στά θαύματα, ὅταν αὐτός πού τὰ ἐνεργεῖ διδάσκει ἀντίθετα πρὸς τὴν εὐσέβεια»!

2. Ὑπάρχει καί τώρα ἀντίδραση τῶν Ὁρθόδοξων γιά τὴν ἀντικατάσταση τῆς πατροπαράδοτης Ὁρθόδοξης Πίστεώς μας, μέ τὴν ψεύτικη Κακόδοξη Πίστη τῶν αἱρέσεων.

Τὰ ἐρείσματα τῆς Ὁρθόδοξης Πίστεως, πού ἐπιδιώκει ὁ Οἰκουμενισμός νά καταστρέφει, εἶναι τὰ ἴδια, πού ἐπεδίωξε καί κατὰ τὴν Εἰκονομαχία.

Εἶναι:

α. Ἡ ὀρθὴ θεραπευτικὴ μέθοδος τῶν Πατέρων, ἡ κάθαρση, ὁ φωτισμός καί ἡ θέωση. Ἡ μέθοδος αὕτη, δοσμένη ἀπὸ τὸ Θεὸ στοὺς ἁγίους, εἶναι γραμμένη στὴν Ἀγία Γραφή καί στά συγγράμματα τῶν ἁγίων Πατέρων, ὅπως στὴ Φιλοκαλία κ.α.

Ἡ λανθασμένη Κακόδοξη μέθοδος τῶν αἰρετικῶν, ἡ ὁποία εἶναι φτιαγμένη ἀπὸ ἀνθρώπους μέ τὸ στοχασμό καί τὴν φαντασία τους, εἶναι γραμμένη στά διάφορα βιβλία τους.

Γι' αὐτό, οἱ μέν Ὁρθόδοξοι διαβάζουν τὰ συγγράμματα τῶν Πατέρων, οἱ δέ Κακόδοξοι, τίς «εὐσεβεῖς φλυαρίες», πού γράφουν οἱ ἴδιοι σ' ἄλλα βιβλία.

Ὁ θεωρούμενος ὡς κορυφαῖος νεοημερολογίτης θεολόγος π. Ἰωάννης Ρωμανίδης ἔγραψε τὸ 1958 γιά τὴν πνευματικὴ κατάσταση, πού ἐπικρατοῦσε τότε στὴν Ἑλλάδα:

«Ὑπάρχουν πάνω ἀπὸ ἓνα ἑκατομμύριο Παλαιοημερολογίτες στὴν Ἑλλάδα, πού ὑφίστανται ἐξευτελιστικὲς διώξεις.

Στὴν πραγματικότητα εἶναι οἱ ἀληθινοὶ εὐλαβεῖς Ὁρθόδοξοι, μέ τὴν παραδοσιακὴ ἔννοια τοῦ ὁρου.

Τηροῦν ὅλες τίς ἐορτές καί τὰ λειτουργικά ἔθιμα, πολὺ πιστά.

Στά σπίτια τούς βρίσκει κάποιος τήν Φιλοκαλία καί ὅλες τίς ὑπέροχες ὑπάρχουσες μεταφράσεις τῶν Πατέρων, πού ἔγιναν τόν περασμένο αἰώνα.

Στά περισσότερα σπίτια τῶν «εὐσεβῶν» τῆς ἐπίσημης Ἐκκλησίας βρίσκει κάποιος τόν Γκουαρτίνι, τόν Χόλζνερ, τόν Πασκάλ κλπ., ἀλλά οὔτε, ἔστω καί ἓνα Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας. Τελευταία συστήνουν ἔντονα τίς ἑλληνικές μεταφράσεις τῶν κηρυγμάτων τοῦ Μπίλλυ Γκράχαμ!

β. Ὁ Οἰκουμενισμός ἐπιδιώκει νά καταστρέψῃ τόν μοναχισμό καί τά μοναστήρια, πού εἶναι ἀπό τά πιό σπουδαῖα ἐρείσματα τῆς θεραπευτικῆς μεθόδου τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεως.

Ὅσο περισσότερο Ὁρθόδοξος εἶναι κάποιος, τόσο πιό πολύ ἀγαπάει τόν μοναχισμό καί τά μοναστήρια. Αὐτό ὀφείλεται στό ὅτι στό μοναχισμό καί στά μοναστήρια βρῆκε καταφύγιο ἡ θεραπευτική μέθοδος τῆς Ὁρθοδοξίας, μέ τήν ἀσκηση τῶν μοναχῶν, πού εἶναι ἡ «σταύρωση» τους, σύμφωνα μέ αὐτά πού λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος:

«Χριστῷ συνεσταύρομαι, ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δέ ἐν ἐμοί Χριστός» καί «ἐμοί κόσμος ἐσταύρωται, καγῶ τῷ κόσμῳ».

Πρός τόν «σταυρό» αὐτό, τήν «ἀσκηση», τόν μοναχισμό καί τά Μοναστήρια, ἀπό τά ὁποῖα ἀναδείχτηκαν ὅλοι οἱ Πατέρες, στρέφει τά βέλη τοῦ ὁ Οἰκουμενισμός.

Οἱ πιό πολλοί αἱρετικοί, ὅπως οἱ Προτεστάντες, δέν ἔχουν μοναχισμό καί μοναστήρια.

Ὅσοι δέ ἔχουν, ὅπως οἱ Λατίνοι, ἔχουν ὡς βάση τοῦ μοναχισμοῦ τούς τήν ἱεραποστολή καί ὄχι τήν νήψη καί ἀσκηση.

Αὐτόν τόν φράγκικο «μοναχισμό», πού δέν εἶναι μοναχισμός, υἱοθέτησαν οἱ Νεοσημερολογίτες τῆς Ἑλλάδος.

Γι' αὐτό τό λόγο, πολεμοῦν τόν Ὁρθόδοξο μοναχισμό καί τά μοναστήρια.

Γι' αὐτό τό λόγο, λεηλατοῦν τήν περιουσία τους!

γ. Ὁ Οἰκουμενισμός προσπαθεῖ νά καταργήσῃ τά δόγματα.

Σπουδαιότατο «ἐρεῖσμα» γιά τήν ὀρθή θεραπευτική μέθοδο τῶν πιστῶν εἶναι τά δόγματα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τί εἶναι τά δόγματα;

Τά δόγματα τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι οἱ αἰώνιες

καί ἀναλλοίωτες θεῖες ἀλήθειες, πού δημιούργησαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἀπό τήν θεία ἐμπειρία τους. Ἐπομένως, τά Ὁρθόδοξα δόγματα εἶναι θεόπνευστα!

Θά ἀναφέρω ἓνα παράδειγμα.

Ὑπάρχει τό Ὁρθόδοξο δόγμα ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι κτίσμα. Ὁ Ἄρειος ἔλεγε ὅτι εἶναι.

Ποῦ τό ξέρουμε αὐτό;

Μᾶς τό εἶπε ἡ Α' Οἰκουμενική Σύνοδος!

Καί ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος, πῶς τό διαπίστωσε;

Τό ἤξεραν, ὅσοι Πατέρες εἶχαν τήν ἐμπειρία τῆς θεώσεως!

Οἱ Πατέρες δηλ. αὐτοί, ὅταν ἔφθαναν στή θέωση, ἔβλεπαν τόν Χριστό ἄκτιστο, καί ὄχι κτίσμα!

Τά Ὁρθόδοξα δόγματα εἶναι οἱ ὁδοδείκτες, πού φωτίζουν καί σηματοδοτοῦν τόν δρόμο, γιά τήν σωστή πορεία τῶν πιστῶν, γιά τήν πνευματική τελειώσή τους.

Ἄν κάποιος ἰσχυριστῇ ὅτι εἶδε στήν ἐμπειρία τοῦ τόν Χριστό, ὡς κτίσμα, αὐτό σημαίνει ὅτι δέν ἀπόκτησε ποτέ θεία ἐμπειρία, ἢ ὅτι εἶχε ἐμπειρία ἀπό τόν σατανᾶ, γιά νά τόν πλανήσῃ!

Αὐτός εἶναι ὁ λόγος, γιά τόν ὁποῖο οἱ Πατέρες ἀγωνίστηκαν μέ τέτοιο σθένος καί τέτοιες θυσίες γιά τήν ἀκρίβεια τῶν δογμάτων.

Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τά ἄλλα δόγματα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐνα ἄλλο σπουδαῖο δόγμα, πού μάχεται ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη διδασκαλία περί τῆς «Μίας Ἀγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας».

Οἱ Κακόδοξοι κηρύττουν ὅτι ἡ «Μία Ἐκκλησία» τοῦ Χριστοῦ ἐξέλιπε. Θά

τήν δημιουργήσουν ὁμως αὐτοί ἐκ νέου, μέ τήν συνένωση ὅλων των αἱρέσεων σέ Μία!

Γι' αυτό ο Ἀθηναγόρας ἔλεγε: «νά ἐπανιδρύσωμεν τὴν Μία ἀγία καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία ...».

Ἡ «ἐκκλησία» πού θέλει νά ἰδρύσῃ ὁ Οἰκουμενισμός θά περιλαμβάνῃ ὡς μέλη τῆς καθένα, πού μπορεῖ νά ἔχῃ ὅποιο δόγμα θέλει, ἀρκεῖ νά μὴν ἀπορρίπτει τὰ ἄλλα, τῶν ἄλλων μελῶν.

Οἱ Πατέρες διδάσκουν τὴν «ἀποκλειστικότητα» τῆς Ἐκκλησίας.

Δηλαδή κηρύττουν ὅτι μόνο τα δόγματα τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας εἶναι σωστά. Μόνο αὐτὰ τὰ δόγματα πρέπει νά δέχονται.

δ. Θά ἀσχοληθοῦμε, τέλος, καί μέ τό θέμα τῶν «ἀγίων», πού εἶναι τεράστιας σημασίας γιά τούς Ὁρθοδόξους.

Γιατί γιά τούς Ὁρθοδόξους, οἱ «ἅγιοι» εἶναι θέμα τεράστιας σημασίας;

Τό νά γίνῃ ἕνας ἄνθρωπος «ἅγιος» εἶναι ὁ προορισμός μας.

Τό πετυχαίνουμε αὐτό, μέ τό νά θεραπεύσουμε τὴν ψυχὴ μας, μέ τὴν ὀρθή θεραπευτικὴ ἀγωγὴ, δηλ. τὴν παραδοθεῖσα ἀπὸ τὸ Θεό Ὁρθόδοξη Πίστη. Αὐτὴ ἡ θεραπεία ὁδηγεῖ τούς πιστοὺς στὴν θέωση, δηλ. τὴν ἀγιότητα. Ὅταν πεθάνουν ὅσοι φτάνουν στὴν θέωση, ἀφήνουν ἅγια λείψανα, τὰ ὁποῖα πολλές φορές θαυματουργοῦν, μυροβλύζουν κλπ.

Ὅποιος ἀξιώνεται ἀπὸ τὸ Θεό νά γίνῃ ἅγιος, αὐτός γίνεται ὁ δάσκαλός μας, πού εἶναι ἱκανός νά διδάξῃ, πῶς νά γίνουμε κι' ἐμεῖς ἅγιοι.

Οἱ Κακόδοξοι, ἄλλοι ὅπως οἱ Προτεστάντες δὲν ἔχουν «ἁγίους», οὔτε «ἅγια λείψανα».

Ἄλλοι δέ, ὅπως οἱ Λατίνοι, ἔχουν μὲν «ἁγίους», ἀπὸ τούς ὁποίους ὁρισμένοι εἶναι ἀπὸ ὅσους εἶχε ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅταν ἦταν

ἐνωμένοι μαζί τῆς, ἄλλοι δέ εἶναι ὅσους ἀνακηρύττουν ὡς ἁγίους οἱ ἴδιοι.

Στὴν Ὁρθοδοξία τοὺς ἁγίους τοὺς φανερώνει ὁ Θεός. Στούς Λατίνους, τοὺς κατασκευάζει ὁ Πάπας. Ὁ Προηγούμενος Πάπας ἀνακήρυξε περίπου τριακόσιους.

Οἱ παπικοὶ θεωροῦν τοὺς «ἁγίους» τοὺς, «ἥρωες» τῆς κακόδοξης πίστεώς τους, καὶ ὄχι θεοούμενους, τὰ δέ λείψανά τους δὲν εἶναι θαυματουργά.

Δέν θαυματουργοῦν τὰ λείψανά τους, γιατί δὲν εἶναι λείψανα πραγματικῶν ἁγίων. Δέν εἶναι γνήσια λείψανα, ἀλλὰ ψεύτικα.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ λεγόμενα «λείψανά» τους, εἶναι ψεύτικα!

Κατὰ τίς σταυροφορίες, ὅταν οἱ Λατίνοι ἔρχονταν στήν

Ἀνατολή, γιά νά μὴ ἀρπάξουν πραγματικά ἅγια λείψανα, ἔπαιρναν ψεύτικα.

Οἱ Ὁρθόδοξοι τοποθετοῦσαν στίς λειψανοθήκες τῶν ναῶν καὶ τῶν μοναστηριῶν τους, ὡς «λείψανα ἁγίων», ἀνθρώπινα ὅστ' ἀπὸ τὰ νεκροταφεῖα!

Τὰ ὅστ' αὐτὰ ἔπαιρναν οἱ σταυροφόροι καὶ τὰ μετέφεραν στή Δύση ὡς «ἅγια λείψανα»!

Ἄρα γέ ἀπὸ τὰ ψεύτικα αὐτὰ λείψανα, ἐπιστρέφει, ὅσα ἐπιστρέφει ὁ Πάπας στοὺς Νεοημερολογίτες;

Πιθανόν, γιατί δὲν εἶδαμε κανένα ἀπὸ τὰ «λείψανα» αὐτὰ νά μυροβλύζῃ, οὔτε νά θαυματουργῇ!

Οἱ Οἰκουμενιστές πλήττουν ἀκόμα καὶ τό «ἁγιολόγιο» τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, τό ὁποῖο νοθεύουν μέ ψεύτικους ἢ μέ αἰρετικούς ἁγίους.

Μέχρι τώρα ξέραμε ὅτι ὁ Οἰκουμενισμός νόθευε τὴν ὀρθὴ Πίστη.

Τώρα, βλέπουμε ὅτι νοθεύει καὶ τό ἁγιολόγιο τῆς Ἐκκλησίας μέ «κάλπικους» ἁγίους.

Ὁ Οἰκουμενισμός κάνει τὴν νόθευση αὐτὴ, ἐπεὶδὴ ξέρεي τὴν σημασία πού ἔχουν οἱ ἅγιοι γιά τὴν Ὁρθὴ Πίστη μας. Εἶναι ὁ καθένας τοὺς «κανόνας πίστεως»!

Νοθεύει τό Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο, ἐπεὶδὴ θέλει νά πλανηθοῦν οἱ πιστοὶ ἀπὸ τὴν κακόδοξη Πίστη καὶ συμπεριφορὰ τῶν ψεύτικων ἁγίων!

Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ περίπτωση τοῦ ἔθνομάρτυρα Χρυσοστόμου Σμύρνης, ὁ ὁποῖος ἦταν

μασῶνος. Οἱ Νεοημερολογίτες τῆς Ἑλλάδος, τόν ἀνακήρυξαν ἅγιο!

Μέ τόν τρόπο αὐτό, ἡ Νεοημερολογιτική Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος περνάει τό μήνυμα στους ὁπαδούς της, ὅτι ἡ μασωνία δέν ἐμποδίζει ἕναν πιστό νά «ἀγιάση»! Ὅτι ἡ μασωνία εἶναι καλή ὀργάνωση!

Δ'

Ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος γιά τήν Ὁρθοδοξία

Τονίσαμε προηγουμένως τόν κίνδυνο, πού ἀντιμετώπισε παλαιά ἡ Ὁρθοδοξία ἀπό τήν Εἰκονομαχία, καί τώρα ἀπ' τόν Οἰκουμενισμό.

Σήμερα κινδυνεύει ἡ Ὁρθοδοξία;

1. Τό μέλλον της εἶναι στά χέρια τῶν Ὁρθόδοξων!

α. Ὅσο, ἐμεῖς, τά μέλη τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, εἴμαστε Ὁρθόδοξοι, ἡ Ὁρθοδοξία δέν κινδυνεύει.

Θά ἐξακολουθῇ νά ὑπάρχη παρά τά σχίσματα.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν διαιρεῖται ποτέ σέ δύο, ἔστω καί ἐάν μικρές ἢ μεγάλες ομάδες κακοδόξων ἀποσχιστοῦν ἀπό αὐτήν.

Τήν ἀλήθεια αὐτή τονίζει ἰδιαίτερα ὁ Μέγας Φώτιος, ὁ ὁποῖος λέει:

«Μία ἐστίν ἡ τοῦ Χριστοῦ Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, οὐ πλείους οὐδέ δύο. Συναγωγαί πονηρευομένων εἰσί!»

Θά ὑπάρχει ἡ Ὁρθοδοξία, ὅσο καί ἐάν λιγοστέψουμε. Οἱ ἅγιοι Πατέρες ξεκαθαρίζουν αὐτό τά ζητήμα.

Λέει ὁ ἅγιος Νικηφόρος ὁ Ὁμολογητής:

«Εἰ καί πάνυ ὀλίγοι ἐν τῇ εὐσεβείᾳ καί Ὁρθοδοξίᾳ διαμείνωσι, οὗτοι εἰσὶν ἡ Ἐκκλησία».

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος καί ὁ ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης τονίζουν, ὅτι καί τρία μόνον ἄτομα νά κρατήσουν ἀκέραιη τήν Ὁρθή Πίστη, αὐτά μόνον θ' ἀποτελοῦν τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

β. Τονίζουν ἀκόμα οἱ Πατέρες ὅτι παύει ἕνας πιστός νά εἶναι Ὁρθόδοξος, ὅταν καί στό παραμικρό παρεκκλίνει ἀπό τήν Ὁρθόδοξη Πίστη.

Ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός λέει ὅτι «αἰρετικός ἐστὶ ὁ καί μικρόν τί παρεκκλίνων τῆς ὀρθῆς Πίστεως».

γ. Οἱ Ὁρθόδοξοι εἶναι ὑποχρεωμένοι νά στη-

λιτεύουν κάθε αἵρεση. Ὁφείλουν νά ἐλέγχουν ὅλους τούς αἰρετικούς.

Ὁ ἔλεγχος αὐτός τῶν αἰρετικῶν, δέν παραβιάζει τήν θεία ἐντολή «Μή κρίνετε, ἵνα μή κριθῆτε». Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει ὅτι ἡ ἐντολή αὐτή τοῦ Κυρίου «περί βίου ἐστίν, οὐ περί Πίστεως»!

Ἄλλη φορά δέ ρωτάει: «τῶν θείων νόμων ὑβρίζομένων, ὁ σιγήσας καί παριδών, οὐκ ἔστιν κολάσεως ἄξιος;»

Ὁ δέ μοναχός Ἰωσήφ ὁ Βρυέννιος, προσθέτει: *«Πᾶς ὁ δυνάμενος λέγων τήν ἀλήθειαν καί μὴ λέγων, κατακριθήσεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Καί ταῦτα, ἐνθα πίστις ἐστὶ τό κινδυνευόμενον. Τό γάρ ἐφησυχάζειν ἐν τοῖς τοιούτοις, ἀρνήσεως ἴδιον, τό δέ λέγειν, ὁμολογίας εἰλικρινούς!»*

δ. Ἕνας πιστός, γιά νά εἶναι πράγματι Ὁρθόδοξος, δέν ἀρκεῖ νά διαθέτῃ μόνο Ὁρθή Πίστη. Χρειάζεται νά ἔχῃ καί Ὁρθή Ζωή.

Ὁ Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης λέει: *«Πονηρά δόγματα, γεννῶσι πονηρόν καί διεφθαρμένον βίον»!*

ε. Τούς αἰρετικούς ἀναθεματίζουν οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι.

Ἡ Ἐ' Οἰκουμενική Σύνοδος μάλιστα ἀναθεματίζει ὄχι μόνο ὅλους τούς αἰρετικούς, ἀλλά καί ὅσους ἀρνοῦνται νά τούς ἀναθεματίσουν.

Ἡ δέ Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος ἀναθεματίζει ὅλους τούς αἰρετικούς. Λέει: *«Ὅλοις τοῖς αἰρετικοῖς, ἀνάθεμα»*. Αὐτούς τούς ἀναθεματισμούς κατὰ τῶν αἰρετικῶν ἀναφωνήσαμε κι' ἐμεῖς σήμερα, Κυριακή της Ὁρθοδοξίας.

Ζοῦμε σέ ἔσχατες μέρες. Τά σημεῖα δείχνουν ὅτι εἶναι μέρες τουλάχιστον προδρομικές του Ἀντιχρίστου. Ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς περιγράφει καταλεπτῶς τά ὅσα πρόκειται νά συμβοῦν τίς μέρες αὐτές.

Τό σπουδαιότερο εἶναι ὅτι τότε θά κινδυνεύουν νά πλανηθοῦν καί οἱ ἐκλεκτοί, ἡ δέ Ἐκκλησία θά φύγῃ στήν ἔρημο!

Ἄς παρακαλέσουμε ὅλοι τόν Θεό, νά μὴν βρεθοῦμε ποτέ μεταξύ αὐτῶν πού θά πλανηθοῦν ὁποτεδήποτε.

Ἄς παρακαλέσουμε ὅλοι τό Θεό, νά διασώσῃ τήν Ἐκκλησία, ἔστω καί στήν ἔρημο. Εὐχομαι σέ ὅλους μας καλή Σαρακοστή.

Εὐχές καί εὐλογίες σέ ὅλους.

ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ:

• Οί πηγές • Οί μαρτυρίες • Η αλήθεια*

του κ. Γεωργίου Κεκαυμένου

(συνέχεια εκ του προηγούμενου τεύχους)

Ο ίδιος [Α. Μηλιαράκης] έχει συγκεντρώσει πολλές ακόμη σχετικές και άκρως αποκαλυπτικές μαρτυρίες¹³⁰.

Τίς μαρτυρίες των Ελλήνων συγγραφέων για την τουρκική βαρβαρότητα, πού μέχρι τώρα παραθέσαμε, συνεπικουρούν και επιβεβαιώνουν πλήρως και οι ξένοι επισκέπτες και περιηγητές της εποχής. Τήν τουρκική βαρβαρότητα κατά τον 16ο και 17ο αιώνα περιέγραψαν, όπως είδαμε, περιηγητές όπως ο Francois Richard, ο Sir Paul Rycaut, και ο Thomas Smith. Τώρα είναι ο Γάλλος φιλέλληνας πολιτικός Σατωβριάνδος πού είδε με τα μάτια του, τό 1806, την έρήμωση πού επέφεραν στίς Πελοπόννησο οι όρδες των Άρβανιτών και ή τυραννία των τοπικών Τούρκων διοικητών:

«Από του πολέμου των Ρώσων, ή Πελοπόννησος είναι έρημος. Ο ζυγός των Τούρκων έγένετο βαρύτερος εις τούς κατοίκους αυτής. Οι Άλβανοί έσφαξαν μέρος του πληθυσμού. Μόνον χωρία κατεστραμμένα διά πυρός και σιδήρου

βλέπει τις. [...] Δεινάι και παράνομοι εισπράξεις, ύβρεις παντοειδείς άφανίζουσι πανταχόθεν τήν γεωργίαν και τήν ζωήν. Ο τυχών αγάς και του μικροτάτου χωρίου δύναται παίζων νά διώξη τόν χωρικόν εκ της καλύβης του, νά άρπάση τήν σύζυγον αυτού και τά τέκνα και νά φονεύσει αυτόν επί προφάσει άναξία λόγου»¹³¹.

Τήν ίδια ακριβώς εποχή, μιά χρονιά πρίν, ό Άγγλος περιηγητής J. Griffiths δημοσίευσε στό Λονδίνο τίς έντυπώσεις από τά ταξίδια του στήν «Εύρώπη, τήν Μικρά Άσία και τήν Άραβία». Έκεϊ, σέ ειδικό κεφάλαιο, μέ τόν τίτλο «έμπορικοπολιτική κατάσταση των Ελλήνων», αναφέρει και τά έξής ενδιαφέροντα για τήν «εύτυχισμένη» ζωή των Ελλήνων υπό τήν «φιλόστοργη» σκέπη της Όθωμανικής αυτοκρατορίας και τήν «άρμονική» τους συνύπαρξη μέ τούς Τούρκους:

«Η πολιτική κατάσταση των Ελλήνων πού κατοικούν στήν Τουρκία είναι εδώ και πολύ καιρό πραγματικά άξιοθρήνητη, και ή ποικιλία των ταπεινώσεων στίς όποιες αυτοί είναι έκτιθέμενοι, τούς έχει οδηγήσει περισσότερες από μιά φορές σέ άπελπισμένους άγώνες για τήν άπελευθέρωσή τους και τήν άποκατάσταση των άναμφισβήτητων δικαιωμάτων τους»¹³².

Η ξεκάθαρη αυτή άποψη του Griffiths είναι τό άμεσο συμπέρασμά του από όλα όσα ό ίδιος είδε και άκουσε κατά τήν διάρκεια των περιηγήσεων του στα έδάφη της Όθωμανικής αυτοκρατορίας. Χαρακτηριστικά είναι τα όσα του είπε ό κάπος της Awezza¹³³, δηλαδή της Άφισιάς της Προποντίδας (σημερινή Ansa)¹³⁴. Παρά τόν έντυπωσιακά πλούσιο τρόπο της ζωής του, ό Έλληνας προύχοντας της Άφισιάς δέν δίστασε νά παραδεχτεί ότι κάθε στιγμή κυριολεκτικά έτρεμε τήν έκρηξη της τουρκικής βαρβαρότητας:

* Έλήφθη από: www.antibaro.gr.

«Κατά τήν διάρκεια τῆς συνομιλίας μας ἐπα-
ναλάμβανε συνέχεια τό πόσο διακαῶς ἐξακο-
λουθοῦσε νά ἐλπίζει σέ μιά ἀλλαγὴ στήν κυ-
βέρνηση τῆς Κωνσταντινούπολης. Γιατί, ἐνῶ ἡ
καλλιέργεια τῶν κτημάτων του καί τὰ φυσικά
πλεονεκτήματα του νησιοῦ ἦταν τέτοια, ὥστε νά
μποροῦν νά καλύψουν κάθε ἀνάγκη, καί νά
ὀδηγήσουν ἀκόμη καί στήν ἀνεξαρτησία, οἱ
ἐτήσιοι ἐκβιασμοί τῶν Τούρκων εἶχαν κατα-
στήσει ὅλες τίς προσπάθειές του ἄκαρπες, ἐνῶ
ἡ ἀγωνία, σέ κάθε τους ἐπίσκεψη, τῆς προσω-
πικῆς του τιμωρίας ἢ κακοποίησης, δηλητηρίαζε
κάθε στιγμή τήν ὑπαρξή του»¹³⁵.

Ἡ τουρκικὴ θηριωδία ἔδειξε ὅλο τό «μεγα-
λεῖο» τῆς μέ τὰ φριχτά τῆς ἀντίποινα πρὸς ὅλο
τόν ἑλληνικὸ πληθυσμὸ τῆς αὐτοκρατορίας μετὰ
τὴν ἔκρηξη τῆς ἐπανάστασης τοῦ '21. Ὅπως μᾶς
πληροφορεῖ ὁ Σπυρίδων Τρικούπης, ὅλοι οἱ
Ἕλληνες τῆς αὐτοκρατορίας, ἀπὸ τὴν μιά μέχρι
τὴν ἄλλη τῆς ἄκρη, «δοκίμασαν» τότε, γιὰ μιά
ἀκόμη φορά, στὸ πετσί τους τὴν «ἀνεκτικότη-
τα» καί τὰ ἀγαθὰ τῆς «εὐνοϊκῆς συμβίωσης» μὲ
τούς «μουσουλμάνους συμπολίτες τους».

Καί ὅταν ἀναφερόμαστε στὸν Τρικούπη πρέ-
πει νά ἔχουμε ὑπόψη μας πὼς δέν εἶναι ἓνας τυ-
χαῖος ἱστορικός, ἀλλὰ ἓνας ἱστορικός μὲ ἰδιαίτε-
ρα μεγάλο κύρος, ἀξιοπιστία καί σοβαρότητα¹³⁶,
ἀφοῦ «κῆρυξε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς συγγραφῆς του
τὴν πίστη του στὴν ἀλήθεια καί τὴν δικαιο-
σύνη». Ἔτσι, σύμφωνα μὲ τὸν καθηγητὴ Κρεμ-
μυδά, «μερικές φορές ὁ ἀναγνώστης ξαφνιάζεται
μὲ τὴν ἀκρίβεια τῶν περιγραφῶν καί τὴν ὀξύ-
νοια τῶν ἐπισημάνσεων» τοῦ Τρικούπη. Γι' αὐτό
καί βρίσκεται στὴν πρωτοπορία τῆς εὐρωπαϊκῆς
ἱστοριογραφικῆς παράδοσης¹³⁷.

Γιὰ νά ἔχουμε λοιπὸν ἓνα μικρὸ δεῖγμα τοῦ
«ὀθωμανικοῦ πολιτισμοῦ», ἀναφέρουμε πὼς
μόνο στὴν Κωνσταντινούπολη ἐξοντώθηκαν
μετὰ τίς 25 Μαρτίου τοῦ 1821 δέκα χιλιάδες
(10.000) Ἕλληνες¹³⁸.

Καί ὅπως σημειώνει ὁ Τρικούπης, δέν ἦταν οἱ
Ἕλληνες τῆς Πόλης οἱ μόνοι «τυχεροί» πού ἔνοι-
ωσαν στὸ πετσί τους τὰ «ἀγαθὰ» τοῦ «ὀθωμανι-
κοῦ πολιτισμοῦ», ἀλλὰ **«τοιαύτη ἦτον ἡ κατά-
στασις, κατὰ τό μᾶλλον καί ἥττον, ὅλων τῶν
μερῶν τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους τὰς ἡμέρας
ἐκείνας, ὅπου συνέζων αἱ δύο ἐτερόθρησκοι καί
ἐτερογενεῖς φυλαί. Καί ταῦτα πάντα ἐπασχον οἱ**

**δυστυχεῖς χριστιανοὶ ὄχι διότι ἐπεβουλεύθησαν
τόν σουλτάνον, ἢ τὸν παρήκουσαν, ἢ τὸν ἐπο-
λέμησαν, ἀλλὰ διότι ἄλλοι, κατοικοῦντες ἄλλα
μέρη τῆς ἐπικρατείας του, τυχόντες νά εἶναι
ὁμογενεῖς των καί ὁμόθρησκοι, ἐκίνησαν ὄπλα
κατ' αὐτοῦ»¹³⁹.**

Μετὰ ἀπὸ τὸν πραγματικὰ ἀπίστευτο καται-
γισμό τῶν μαρτυριῶν πού μέχρι τώρα παραθέ-
σαμε γιὰ τὴν ζωὴ καί τὴν βιοτὴ τῶν ὑπόδουλων
Ἑλλήνων κατὰ τὴν τουρκοκρατία, καί γιὰ τό
πόση παιδεία τοὺς ἐπέτρεπε αὐτός ὁ ἀφόρητος
«ζυγός» νά ἔχουν, ἄς θυμηθοῦμε καί πάλι τί μᾶς
ἔλεγαν σχετικὰ οἱ ἀναθεωρητές ἱστορικοί.

Σύμφωνα λοιπὸν μ' αὐτούς, ἡ ἀντίληψη πὼς
«ἡ ὀθωμανικὴ αὐτοκρατορία ἦταν «ἀπολίτιστη»
καί «καθυστερημένη», καί συνεχῶς βίαιη ἔναντι
τῶν Ἑλλήνων καί ἄλλων χριστιανῶν» εἶναι πέρα
γιὰ πέρα «ἀνακρίβεια» καί «στερεότυπο»¹⁴⁰. Ὁ
Ἑλληνισμός κατὰ τὴν τουρκοκρατία «δέν κιν-
δύνεψε ποτέ ἀπὸ τὸν κατακτητὴ νά ἀφανιστεῖ»,
γιατί κάτι τέτοιο ὁ κατακτητὴς «ὄχι μόνον δέν
τό ἐπιδίωξε, ἀλλὰ καί δέν τό ἐπιθυμοῦσε»¹⁴¹. Τὰ
«περί "400 χρόνων τουρκικοῦ ζυγοῦ" ἦταν [λοι-
πὸν] ἓνας μεγάλος Μύθος», ἀφοῦ «ἡ Ὀθωμανικὴ
αὐτοκρατορία [...] θεωροῦσε τοὺς Ρωμιούς καί τό
Πατριαρχεῖο **συνεταίρους τῆς** στή διοίκηση τῆς
ἀχανοῦς χώρας»¹⁴². Γι' αὐτό καί **«ἡ ὀθωμανικὴ
περίοδος** ὡς καί τό 1914 μπορεῖ νά θεωρηθεῖ **ὡς
μία ἀπὸ τίς πλέον εὐνοϊκῆς συμβιώσεις κυρίαρ-
χων μουσουλμάνων καί ὑποτελῶν χριστιανῶν**»¹⁴³.

Ὅμως, μετὰ ἀπὸ τὴν πλημμυρίδα των μαρτυ-
ριῶν πού παραθέσαμε, εἴμαστε πλέον σέ θέση νά
ἐκτιμήσουμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι τό πόσο σοβαρὴ,
ἔγκυρη καί ἀξιόπιστη εἶναι τούτη ἐδῶ ἡ «ἐπι-
στημονικὴ» ἀποψη καί θέση των ἀναθεωρητῶν
ἱστορικῶν.

Οἱ Τούρκοι καὶ ἡ παιδεία τῶν Ἑλλήνων ραγιαδῶν κατὰ τὴν τουρκοκρατία

Αὐτὴ ἡ ἀπερίγραπτα βάρβαρη καὶ βάνανυση συμπεριφορὰ τῶν Τούρκων πρὸς τοὺς ὑπόδουλους Ἕλληνες, εἶχε φυσικὰ ὡς ἄμεσο καὶ πρακτικὸ ὡς ἀποτέλεσμα τὰ περισσότερα μέρη τοῦ Ἑλληνισμοῦ νὰ βρίσκονται βουτηγμένα στὸ πηχτὸ σκοτάδι τῆς ἀπόλυτης ἀμάθειας. Πράγμα πού ἄλλωστε τὸ γνωρίζουμε ἤδη, χάρις στίς μαρτυρίες πού παραθέσαμε ἕως τώρα: τοῦ Σχολάριου, τοῦ Ζυγομαλά, τοῦ Κύριλλου Λούκαρη, τῶν Γερμανῶν κατὰ τὸν 17ο αἰῶνα καὶ τοῦ Χρύσανθου Ἱεροσολύμων.

Τίς ξαναθυμίζω συνοπτικά:

Γεννάδιος Σχολάριος, πρῶτος οἰκουμενικὸς πατριάρχης μετὰ τὴν ἄλωση, αὐτὸς πού πῆρε ἀπὸ τὸν Μωάμεθ τὸν πορθητὴ τὰ προνόμια γιὰ τὴν ἐκκλησία (γύρω στὸ 1460): «Ποῦ τὰ παιδευτήρια τῆς σοφίας; [...] Κατεπόθησαν ὑπὸ τοῦ Μωάμεθ»¹⁴⁴.

Θ. Ζυγομαλάς, ἀρχιγραμματέας τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριαρχείου (γύρω στὸ 1580): «Πάντα δεδουλωμένα δουλεῖα Ἀγαρηνῶν [εἰσί], καὶ οὐκ ἔχοντα τὰς ἐλευθέρους ἐπιστήμας. [...] Τό δ' αἴτιον, ὅτι αἱ κακώσεις καὶ αἱ συζητήσεις των τυραννούντων δειναί»¹⁴⁵. «Σοφίαν γάρ ἡ μαθήματα, δοῦλοι ὄντες νῦν, οὐκ ἔχομεν»¹⁴⁶, «βαρβαρῶθέντες ἐν βαρβάροις χρονίως»¹⁴⁷.

Κύριλλος Λούκαρης, οἰκουμενικὸς πατριάρχης (γύρω στὸ 1620): «Πὼς δὲν ἔχομεν σοφίαν καὶ μαθήματα, ἀλήθεια εἶναι. [...] Ἄν εἶχε [ὁμοῦ] βασιλεύσει ὁ Τούρκος εἰς τὴν Φραγίαν δέκα χρόνους, χριστιανούς ἐκεῖ δὲν εὕρισκες. [...] Καὶ σεῖς μοῦ

λέγετε πὼς δὲν ἔχομεν σοφίαν»¹⁴⁸.

Χρύσανθος, πατριάρχης Ἱεροσολύμων (1728): «[Μέ τὰ "φροντιστήρια" καὶ τίς ἀκαδημίες πού εἶχαν παλιά], Ἀθῆναι καὶ Ἑλλάς ξύμπασα, ἐπὶ μέγα εὐκλείας καὶ δόξης παρήλασεν. [...] Ἐξ ὅτου δέ τούτων ἐστέρηται, ζυγῷ δουλείας βαρυτάτῳ καὶ τυραννικοτάτῳ ὑποπετωκυῖα, [...] δύστηνος καὶ ἀξία θρήνων ἀποκατέστη»¹⁴⁹.

Οἱ Γερμανοί, πού τὸν 17ο αἰῶνα ἔτρεμαν σύγκορμοι στὴν σκέψη καὶ μόνον ὅτι θὰ ἦταν ποτέ δυνατόν νὰ κατακτηθοῦν ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Καὶ αὐτὸ διότι γνώριζαν πὼς **κάτι τέτοιο θὰ τοὺς ἔκανε νὰ μεταβληθοῦν καὶ αὐτοί, σάν τοὺς Ἕλληνες, σέ ἕναν «βάρβαρο, ἀμόρφωτο καὶ σκαϊὸ λαό»!**¹⁵⁰

Μετὰ ἀπὸ τὰ παραπάνω μπορούμε πολὺ καλὰ ν' ἀντιληφθοῦμε γιατί ἡ παιδεία καὶ τὰ σχολεῖα ἦταν τόσο σπάνιο πράγμα στὸν τουρκοκρατούμενο Ἑλληνισμό, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἐγκυρότατος Κωνσταντῖνου Κούμας: «Ἦτο σπανιώτατον χρῆμα (=πράγμα) ἡ παιδεία, ἀντις ὀνομάση παιδείαν μετρίαν τινὰ εἶδισιν (=γνώση) τῆς γλώσσης κατὰ γραμματικὴν. Μέρους τοῦ γένους ἐγνώριζεν μόνον νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ γράφῃ ὅπως ἔτυχεν, καὶ τὸ περισσότερον ἦτο βυθισμένον εἰς ἀπόλυτον ἀγραμματίαν»¹⁵¹.

Στίς μαρτυρίες πού παραθέσαμε πρὶν ἀπάνω, πού ὑποδεικνύουν ὡς μοναδικὸ ὑπεύθυνο γιὰ τὴν ἀνυπαρξία τῆς παιδείας καὶ τῶν σχολείων τὴν τουρκικὴ βαρβαρότητα, μπορούμε νὰ προσθέσουμε τώρα καὶ ἀκόμη δύο, τοῦ ἱερομόναχου Δανιήλ Φιλιππίδη καὶ τοῦ ἴδιου τοῦ Κοραΐ.

Λέει ὁ Φιλιππίδης τὸ 1791 στὴν Νεωτερικὴ Γεωγραφία του¹⁵²:

«Διὰ τὰ ἦθη τοὺς [τῶν Ἑλλήνων], μά τί νὰ πῇ τινὰς [=κάποιοι] διὰ τὰ ἦθη αὐτῶν ὅπου εἶναι ὑπόζυγοι, ὑστερημένοι ἀπὸ σχολεῖα, ἀπὸ βιβλία, ἀπὸ ἀναθροφή, ἀπὸ παιδεία. Μ' ὅλον τοῦτο, τὸ ἑλληνικὸν ἐκεῖνο πνεῦμα ὅπου ἐμψύχωνε τοὺς προπάτοράς τοὺς, ἕνας πολυχρόνιος ζυγός, ὅπου ζώνει ὅλα καὶ τὰ νεκρώνει, δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸ σβῇ. Δὲν προσμένει παρὰ ἕνα αἶσιο ἄνεμο νὰ πνεύσῃ, διὰ νὰ ἀνάψῃ πάλιν εἰς τὸ θέατρο τοῦ κόσμου. Τί ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τώρα ἀπὸ κάτω εἰς μιὰ ὁμίχλη, ὅπου ἐπιπολάζει;»¹⁵³.

Οἱ Ἕλληνες, μᾶς λέει ὁ συγγραφέας τῆς *Νεωτερικῆς Γεωγραφίας*, εἶναι «στερημένοι» ἀπὸ «σχολεῖα» καὶ ἀπὸ «παιδεία». Ἀλλὰ ὅχι ἐξαιτίας κάποιας δικῆς τοὺς ἀδιαφορίας ἢ ἐξαιτίας τοῦ «ἀγροτικοῦ χαρακτήρα» τῆς κοινωνίας τοὺς, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶναι «ὑπόζυγοι». Καὶ τὸ «ἑλληνικὸ πνεῦμα», παρόλο πού ὁ «πολυχρόνιος ζυγός» δὲν κατάφερε νὰ τὸ σβῇ, δὲν μπορεῖ τώρα νὰ κάνει ἀπολύτως τίποτα, γιατί βρίσκεται κάτω ἀπὸ μιὰ «ὁμίχλη πού ἐπιπολάζει».

Καί για νά ἀντιλαμβανόμαστε ἐπακριβῶς τήν σημασία ἀλλά καί τό εἰδικό βάρος τῶν μαρτυριῶν πού παραθέτουμε, πρέπει νά σημειώσουμε πῶς ἡ Γεωγραφία Νεωτερική ἀποτελεῖ ἕνα ἀπό τά πιό σπουδαῖα βιβλία τοῦ ἑλληνικοῦ διαφωτισμοῦ¹⁵⁴, τό ὁποῖο συνοδοιπορεῖ μέ τήν πιό προωθημένη φιλοσοφική καί ἐπιστημονική σκέψη, ὅπως αὐτή διαμορφώθηκε στήν Δύση στά τέλη τοῦ 18ου αἰῶνα. Ἐνῶ παράλληλα σηματοδοτεῖ τήν ἀποδέσμευση τοῦ ἑλληνικοῦ στοχασμοῦ ἀπό τά καθιερωμένα σχήματα (ὀρθοδοξία, ἑλληνική ἀρχαιότητα, δυσπιστία πρὸς τήν Δύση)¹⁵⁵.

Ὅλα τά παραπάνω ἐπικυρώνει ὁ ἴδιος ὁ Κοραῆς, μέ τήν δικιά του ἰδιαίτερος βαρύνουσα μαρτυρία:

Σάλπισμα Πολεμιστήριον [1801]: «Ἐξαιτίας τῶν Τούρκων ἡ κοινὴ πατρίς ἡμῶν, ἡ πατρίς τῶν τεχνῶν καί τῶν ἐπιστημῶν, ἡ πατρίς τῶν φιλοσόφων καί τῶν ἡρώων, ἔγινε σήμερον κατοικητήριον τῆς ἀμαθίας καί βαρβαρότητος, ἀληθές σπήλαιον ληστῶν, τῶν καί ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ληστὰς ἀναιδεστέρων Ὁσμανλίδων. Διὰ τοὺς Τούρκους ὄνειδιζόμεθα καί καταφρονούμεθα ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους, οἱ ὁποῖοι χωρὶς τά φῶτα τῆς Ἑλλάδος ἤθελον ἴσως ἀκόμη κοιμᾶσθαι εἰς τὸν σκότον τῆς προγονικῆς αὐτῶν βαρβαρότητος. Τοιαῦτα καί τοσαῦτα, φίλοι καί ἀδελφοί, ἐπάθομεν ἀπὸ τό ἀπάνθρωπον γένος τῶν Μουσουλμάνων».

Καί ὅταν ἀναφερόμαστε στὸν Κοραῆ δὲν θά πρέπει νά ξεχνᾶμε πῶς ἡ «γραμμὴ Κοραῆ» εἶναι αὐτὴ πού ἐπιβάλλει τήν «**ρεαλιστικὴ ἀντιμετώπιση** τῶν θεμάτων πού ἀφοροῦν στὸ ἱστορικό παρελθόν, ἀλλὰ καί στὸ παρόν τῆς πατρίδας», μιᾶς καί «εἶναι **ἀπαλλαγμένη** ἀπὸ τίς συνηθισμένες προλήψεις (sic) τόσο γιὰ τοὺς [Ἕλληνες], ὅσο καί γιὰ τοὺς Τούρκους». Μιὰ γραμμὴ πού ἀκολούθησε πιστὰ ὁ μαθητὴς τοῦ Κοραῆ Κ. Κούμας¹⁵⁶.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς τουρκικῆς βαρβαρότητας ἦταν λοιπὸν κάθε στιγμή ἀπτά στήν καθημερινὴ ζωὴ καί τήν πνευματικὴ κατάσταση τῶν ὑπόδουλων Ἑλλήνων. Ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς δὲν κουράζονταν ποτέ του νά ὑπενθυμίζει στοὺς Ἕλληνες τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας καί τῆς Ἠπείρου τήν κατάσταση τῆς ἀπόλυτης ἐξαχρείωσης στήν ὁποῖαν βρῖσκονταν, προκειμένου νά τοὺς παρακινήσει νά φτιάξουνε σχολεῖα:

«Σαράντα χρόνους ἐσπούδαζε ὁ Μωυσῆς γράμματα. Ἔτσι πρέπει καί ἐμεῖς νά σπουδάζωμεν, νά μανθάνωμεν γράμματα, διὰ νά ἡξεύρωμεν πού περιπατοῦμεν. Καί ἂν δὲν ἐμάθετε γράμματα οἱ πατέρες καί αἱ μητέρες, νά βάνετε τά παιδιὰ σας νά μανθάνουν. Δὲν βλέπετε ὅπου ἀγρίεψε τό γένος μας ἀπὸ τήν ἀμάθειαν καί ἐγίναμε ὡς θηρία; Διὰ τοῦτο σᾶς συμβουλευῶ νά κάμετε κάθε τρόπον νά ἔχετε σχολεῖα εἰς τές χώρες σας διὰ νά καταλαμβάνετε τό ἅγιον Εὐαγγέλιον, νά μὴν περιπατῆτε εἰς τό σκότος»¹⁵⁷.

Δὲν εἶχε ὅμως μόνον ἡ δυτικὴ Ἑλλάδα, ὅπου ἔδρασε ὁ ἅγιος Κοσμάς, τό θλιβερό "προνόμιο" νά ζεῖ μέσα στὸ ἀπόλυτο σκοτάδι. Τό ἴδιο συνέβαινε καί στήν Πελοπόννησο, ὅπως μας βεβαιώνει ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ὁ ὁποῖος μας ἀναφέρει πῶς ὅταν ἦταν ἐκεῖνος παιδί, σ' ὅλον τὸν Μοριά δὲν ὑπῆρχαν καθόλου σχολεῖα, παρά κάποια ἐλάχιστα, κι αὐτὰ γιὰ τά ἀξιθρήνητα κολλυβογράμματα:

«Εἰς τὸν καιρὸ τῆς νεότητος, ὅπου ἡμποῦσα νά μάθω κάτι τί, σχολεῖα, ἀκαδημαῖα δὲν ὑπῆρχαν. Μόλις ἦσαν μερικά σχολεῖα, εἰς τά ὁποῖα ἐμάθαιναν νά γράφουν καί νά διαβάζουν. Οἱ παλαιοὶ κοτσαμπάσιδες, ὅπου ἦσαν οἱ πρῶτοι τοῦ τόπου, μόλις ἤξευραν νά γράφουν τό ὄνομά τους. Τό μεγαλύτερο μέρος τῶν ἀρχιερέων δὲν ἤξευρε παρά ἐκκλησιαστικά κατὰ πρᾶξιν, κανένας ὅμως δὲν εἶχε μάθησι. Τό ψαλτήρι, τό κτωήχι, ὁ μηνναῖος, ἄλλαι προφητεῖαι ἦσαν τά βιβλία ὅπου ἀνέγνωσα»¹⁵⁸.

Τὰ λεγόμενα τοῦ Κολοκοτρώνη ἔρχεται νά ἐπικυρώσει ὁ κατὰ τά ἄλλα ὀρκισμένος ἐχθρὸς του, ὁ μεγαλοκοτσαμπάσης Κανέλλος Δελη-

γιάννης, ό όποίος, μιλώντας για τόν πατέρα του, τόν πανίσχυρο προεστό τής Πελοποννήσου Ίω-άννη Δεληγιάννη, μας λέει πώς ήταν «**άνευ παιδείας, καθότι τότε δέν υπήρχον εις τήν Πελοπόννησον Έλληνικά Σχολεία**»¹⁵⁹.

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

131. Η σχετική μαρτυρία του Σατωβριάνδου στο έργο Π.Μ. Κοντογιάννης *Οί Έλληνες κατά τόν Πρώτον επί Αίκατερίνης Β΄ Ρωσοτουρκικόν Πόλεμον (1768-1774)*, έν Άθήναις 1903, σσ. 374-375, όπου και ή σχετική παραπομπή. Τά φριχτά αντίποινα πού υπέστησαν συνολικά όλες οι περιοχές του Έλληνισμού από τήν έκδικητική μανία των Τούρκων μετά τό τέλος των όρλωφικών βλέπε στο ίδιο έργο σσ. 312-377, μέ τήν ανάλογη τεκμηρίωση στις πηγές.

132. «The political situation of the Greeks resident in Turkey has been long truly deplorable; and the variety of humiliations to which they have been exposed, has more than once driven them to desperate efforts towards emancipation and the recovery of their indisputable rights»: J. Griffiths, *Travels in Europe, Asia Minor and Arabia*, London 1805, σ. 122.

133. J. Griffiths, όπ. παρ. σ. 210.

134. Για τήν Αφισιά ή Όφιούσα, ένα από τά τέσσερα νησιά τής Προκονήσου ή Προικονήσου, κοντά στο νησί του Μαρμαρά, βλ. σχ. Π.Μ. Κοντογιάννης, *Γεωγραφία τής Μικράς Ασίας*, Άθήναι 1921 (ανάτύπωση 1995), σ. 270.

135. During our conversation, he frequently repeated how ardently he ought to hope for a change in the government of Constantinople; that the cultivation of his lands, and the natural advantages of the island, were such as to supply every want, and even lead to independence; but that the annual extortions of the Turks rendered all his endeavors fruitless; and the apprehension of personal chastisement or injury, at each of their visits, embittered every hour of his existence: Όπ. παρ. σ. 213. Τίς μαρτυρίες αυτές του Griffiths όφειλω στο έργο Κ. Σιμόπουλος, *Ξένοι Ταξιδιώτες στην Ελλάδα*, τ. 2, 1700-1800, Άθήνα 20019 [1973], σσ. 469-470.

136. Χ. Κουλούρη, «Έργο μετρημένο, χωρίς στόμφο, Ή Ιστορία τής Έλληνικής Έπανάστασεως του Σπυρίδωνος Τρικούπη», έφ. Τό ΒΗΜΑ, 9-04-2006.

137. Β. Κρεμμυδάς, *Από τόν Σπυρίδωνα Τρικούπη στο Σήμερα. Εισαγωγικός Τόμος στην Ιστορία τής Έλληνικής Έπανάστασεως του Σπυρίδωνα Τρικούπη*, Ίδρυμα τής Βουλής των Έλλήνων για τόν Κοινοβουλευτισμό και τή Δημοκρατία, Άθήνα 2007, σ. 149? 147.

138. Σ. Τρικούπη, *Ιστορία τής Έλληνικής Έπανάστασεως*, τ. 1, Β΄ έκδοσις, έν Λονδίνω 1860, σ. 93, Γ΄ έκδοσις, έν Άθήναις 1888, σ. 75.

139. Σ. Τρικούπη, όπ. παρ. Β΄ έκδοσις, έν Λονδίνω 1860, σ. 97, Γ΄ έκδοσις, έν Άθήναις 1888, σ. 78.

140. Α. Ήρακλείδης, «Τά Βιβλία Ιστορίας του Σχολείου, Πέρα από τήν Άνάγκη για "Βαρβάρους"», έφ. Τά ΝΕΑ, 12-

2007. Μ-Λ. Μουργκέσκου, Χ. Μπερκτάυ (έπιμ.), Χ. Κουλούρη (διεύθ.), *Η Όθωμανική Αυτοκρατορία, Βιβλίο Έργασίας 1*, Θεσσαλονίκη 2005, σ. 14.

141. Β. Κρεμμυδάς, «Η Έκκλησία, τό Κράτος και οι Μύθοι. Μέ άφορμή τήν Πρόσφατη "Διένεξη"», έφ. Τά ΝΕΑ, 26-8-2003.

142. Α. Ήρακλείδης, «Η Άνάγκη για Μύθους, 25η Μαρτίου και Κρυφό Σχολείο», έφ. Τά ΝΕΑ, 22-3-2007.

143. Α. Ήρακλείδης, *Η Ελλάδα και ό «έξ Ανατολών Κίνδυνος»*, Αθήνα 2001, σ. 104.

144. Μ. Crusius, *Turcograecia*, Basileae 1584, σ. 100. Τό ίδιο άπόσπασμα από τήν έπιστολή του Σχολάριου (μέ έλάχιστες διαφορές), βλ. στον πολυτιμότατο τόμο του Κ.Β. Σκουτέρη, *Κείμενα του Νέου Έλληνισμού*, Έκκλησιαστικά Έκδόσεις Έθνικής Έκατονπεντηκοαετηρίδος, 3, έν Άθήναις 1971, σσ. 35-36.

145. Μ. Crusius, όπ. παρ. σσ. 93-94.

146. Μ. Crusius, όπ. παρ. σ. 431.

147. Μ. Crusius, όπ. παρ. σ. 437.

148. Α. Παπαδοπούλου-Κεραμέως, *Ιεροσολυμιτική Βιβλιοθήκη*, τ. 2, Άγ. Πετρούπολις 1894, σσ. 513-514. Κ.Β. Σκουτέρη, όπ. παρ. σσ. 63-64.

149. Χρυσάνθου Πατριάρχου Ίεροσολύμων, *Σιγιλλιώδες Γράμμα περί τής έν Μολδοβλαχία υπό Γρηγοράσκου Γκίκα Βοεβόδα Φροντιστηρίων Άνεγέρσεως*, 9/1728, στην έκδοση του Ε. Legrand, *Recueil Documents Grecs, Concernant les Relations du Patriarcat de Jerusalem avec la Roumanie (1569-1728)*, Bibliotheque Greque Vulgaire 7, Α΄ έκδοση Paris 1895, σ. 283, Β΄ έκδοση Paris 1903, σ. 255.

150. G. Podskalsky, *Η Έλληνική Θεολογία επί Τουρκοκρατίας, 1453-1821*, Μορφωτικό Ίδρυμα Έθνικής Τραπέζης, Άθήνα 2005 [γερμανικό πρωτότυπο: 1988], σ. 81, σημ. 5, όπ. και σχ. παραπομπή.

151. Κ.Μ. Κούμας, *Ιστορία των Άνθρωπίνων Πράξεων*, τ. 12, έν Βιέννη τής Αυστρίας 1832, σσ. 554-55.

152. Τό βιβλίο φέρεται μέ τό όνομα και του Γρηγορίου Κωνσταντά, αλλά όπως έχει άποδείξει ήδη ό Α. Μηλιαράκης, ό πραγματικός συγγραφέας του είναι μόνον ό Φιλιππίδης. Α. Μηλιαράκης, «Δανιήλ Φιλιππίδης και ή Γεωγραφία Αυτού (1791)», *Εστία* ΙΘ΄, 1885, σ. 115 κ. έξ.

153. Δανιήλ ιερομονάχου, Γρηγορίου ιεροδιακόνου, *Γεωγραφία Νεωτερική*, έν Βιέννη 1791, σ. 141. Καί στην σύγχρονη επανέκδοσή της, μέ έπιμέλεια τής Α. Κουμαριανού, Δανιήλ Φιλιππίδης, Γρηγόριος Κωνσταντάς, *Γεωγραφία Νεωτερική, Στοχαστική Πεζογραφία 45, Νέα Έλληνική Βιβλιοθήκη* (Διευθυντής Α. Άγγέλου), Άθήνα 2006 [19882], σσ. 119-120.

154. Κ. Θ. Δημαράς, «Τό Σχήμα του Διαφωτισμού», *Ιστορία του Έλληνικού Έθνους*, τ. ΙΑ΄, σ. 352.

155. Α. Κουμαριανού, «Εισαγωγικά», στον τόμο Α. Κουμαριανού (έπιμ.), όπ. παρ. σ. 12.

156. Α. Άγγέλου, *Τό Κρυφό Σχολείο. Χρονικό ενός Μύθου*, Άθήνα 1997, σ. 24.

157. Ι.Β. Μενοῦνος, *Κοσμά του Αίτωλου Διδαχές (και Βιογραφία)*, Άθήνα 1979, σσ. 266-267 (Διδαχή Ε΄).

158. Θ. Κολοκοτρώνη, *Διήγησις Συμβάντων τής Έλληνικής Φυλής από τά 1770 έως τά 1836*, υπάγόρευσε Θεόδωρος Κωνσταντίνου Κολοκοτρώνης, Άθήνησιν 1846, σ. 48.

159. Κ. Δεληγιάννης, *Άπομνημονεύματα*, τ. 1, *Άπομνημονεύματα Άγωνιστών του '21*, 16, Άθήναι 1957, σ. 27.

Συστάσεις τοῦ Ἡγέτου μας

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΣΥΝΙΣΤΑ ΤΗΝ ΕΥΡΥΤΕΡΑΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΝ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

Κυκλοφορία ειδικῆς ἐγκυκλίου*

Πανιερώτατος Πρόεδρος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. καὶ σεβαστός Ἡγέτης τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας, συνέταξε ἐμπνευσμένην ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς ἱερεῖς καὶ τὰ παραρτήματα, δι' ἧς μεταξύ τῶν ἄλλων συνιστᾷ τὴν εὐρυτέραν κυκλοφορίαν τοῦ περιοδικοῦ μας. Ἐκ τῆς ἐγκυκλίου αὐτῆς, ἡ ὁποία πρέπει ὑπ' εὐθύνη τῶν ἱερέων νὰ ἀναγνωσθῇ μετὰ θερμῶν συστάσεων εἰς τὰ ἐκκλησιάσματα, σταχυολογοῦμεν ὠρισμένας φράσεις.

«... Εἰς τό δίκαιον τοῦτο ἐρώτημα ἀπαντῶντες, διαβεβαιοῦμεν ὑμᾶς, τὰ πνευματικά τέκνα Κληρικούς τε καὶ λαϊκοὺς, ὅτι τότε καὶ μόνον δέον νὰ ἐλπίζωμεν, ὅτι θὰ τύχωμεν τῆς ποθουμένης ὑπὸ πάντων μισθαποδοσίας παρὰ τοῦ μισθαποδότου καὶ ἀδεκάστου Χριστοῦ, ὅταν, πρὸς τῇ πίστει καὶ τῇ ἀφοσιώσει ὑμῶν πρὸς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις, ἔχωμεν καὶ ἔργα ἀγαθὰ, ἥτοι πρό παντός ἀγάπην πρὸς ἀλλήλους, σεβασμόν καὶ πειθαρχίαν πρὸς τὴν Ἡγεσίαν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, σύμπνοιαν καὶ συνοντισμόν εἰς τε τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἐνεργείας ὅλων τῶν παραρτημάτων μετὰ τοῦ Κέντρου οὕτως, ὥστε νὰ δυνάμεθα, ὡς μία ὠργανωμένη καὶ πειθαρχουμένη θρησκευτικὴ Ὀργάνωσις νὰ ἐμφανίζωμεθα ἐνώπιον τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, τῆς ἀγνοοῦσης εἰσέτι τὴν πνευματικὴν δύναμιν ὑμῶν. Καὶ τότε θὰ εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ διεκδικήσωμεν ἐπιτυχῶς διὰ τῆς ὠργανωμένης ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς δυνάμεώς μας τὰ ἀναφαίρετα δίκαια ἡμῶν, τοῦ νὰ ἐπιτελῶμεν καὶ ἡμεῖς ἐλευθέρως καὶ ἀκωλύτως τὰ θρησκευτικὰ καθήκοντα ἡμῶν ἐν ἰδίαις ναοῖς, καὶ δι' ἰδίων ὁμοφρόνων Κλη-

ρικῶν συμφώνως πρὸς τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν ἡμῶν, ἣν τόσω οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, ὅσω καὶ τό φιλελεύθερον πνεῦμα τοῦ Συντάγματος, θεωροῦσιν ἱεράν καὶ ἀπαραβίαστον...

...Οἱ ἀντίθετοι ἡμῶν παντὶ σθένει καὶ πάσῃ θυσίᾳ μηχανῶνται νὰ διασπάσωσι τό ἐνιαῖον μέτωπον τῆς Ὁρθοδόξου παρατάξεως ἡμῶν. Ἵνα δέ ἐξαντλήσωσιν τὸν ἀγῶνα οἰκονομικῶς ἐνάγουσιν ἡμᾶς τοὺς Κληρικούς ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν Δικαστηρίων ἐπὶ ἀντιποιήσῃ δῆθεν Ἀρχῆς.

Ταῦτα δέ ἀβασανίστως καὶ ὅλως ἀδίκως καταδικάζουσιν ἡμᾶς εἰς βαρεῖας χρηματικὰς ποινὰς καὶ πολυμήρους φυλακίσεις, ἐξαγοραζομένας καὶ ταύτας διὰ χρημάτων πρὸς ἐξάντλησιν τῶν οἰκονομικῶν πόρων τοῦ ἀγῶνος. Σημειωτέον δέ ὅτι εἰς χρηματικὸς πόρος τοῦ ἀγῶνος, ἐκτός τῶν Ἐκκλησιαστικῶν προσόδων, εἶνε καὶ ἡ μεταξύ τῶν χριστιανῶν ἡμῶν διανομικὴ καὶ ἐξαγορά ἀντὶ μιᾶς νέας δραχμῆς τοῦ ἐπισήμου Δελτίου τοῦ Ἀγῶνος, ἥτοι τοῦ φυλλαδίου τῆς «Φωνῆς Ὁρθοδοξίας», ἧς ἡ κατανάλωσις καὶ ἡ ἀνάγνωσις ὑπὸ τῶν ἡμετέρων χριστιανῶν, οὐ μόνον στηρίζει καὶ ἐνθαρρύνει αὐτοὺς εἰς τὴν ἐμμονὴν τοῦ πατρίου καὶ ὀρθοδόξου ἐορτολογίου, ἀλλ' ἔδει καὶ νὰ ἐνισχύῃ τὸν ἀγῶνα οἰκονομικῶς οὕτως, ὥστε νὰ δύναται οὗτος νὰ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰς πολυειδεῖς ἀνάγκας του.

Ἄλλ' ἴσως νὰ μὴ γίνω πιστευτός, ἐάν δηλώσω ὑμῖν, ὅτι μεταξύ τῶν ἑκατοντάδων χιλιάδων ὁπαδῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος οἱ ἀγοράζοντες τό περιοδικόν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἰς ἅπαντα τὰ παραρτήματα, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Κέν-

* «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», Ἀρ. φ. 119, ἔτος 9ον, 12/9/1954, σελ. 4-5.

τρον, μόλις ἀριθμοῦνται εἰς πέντε χιλιάδες, ὧν ἡ χρηματική συνεισφορά ἐνίστε δέν ἐπαρκεῖ νά καλύψῃ καί τά ἔξοδα τῆς ἐκτυπώσεως τούτου.

Καί ὅμως ὁ ἄνω παρουσιαζόμενος οὗτος ἀριθμός τῶν ἀγοραζόντων τό περιοδικόν τοῦ ἀγῶνος εἶνε ἀναμφισβήτητος, ἡ δέ ἀδιαφορία καί ὀλιγωρία τῶν πολλῶν εἰς τό σημεῖον τοῦτο εἶνε ἀδικαιολόγητος, καθ' ὅσον οὗτοι διά ταύτης, οὐ μόνον δέν ὠφελοῦσιν ἑαυτούς, ἀλλά καί ζημιοῦσι τόν ἀγῶνα.

Τούτου ἔνεκα δικαίως θλίβεται ἡ καρδιά ἡμῶν ἐπὶ τῇ ἀδιαφορίᾳ ταύτῃ τῶν χριστιανῶν περί τό ἡμέτερον περιοδικόν γνωστοῦ ὄντος, ὅτι τά περιοδικά τῶν λοιπῶν θρησκευτικῶν Σωματείων καί Συλλόγων, μόλις ἀριθμοῦντων ὀλίγας χιλιάδας ὁπαδῶν προθύμως ἀγοράζονται ὑπ' αὐτῶν, καί οὐ μόνον ταῦτα καλύπτουσι τά ἔξοδα τῆς ἐντυπώσεως, ἀλλά καί ἀφίνουσιν καί ἀρκετά κέρδη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό ἡμέτερον, ὅπερ ἀφίνει πολλάκις καί σημαντικά ἑλλείματα εἰς τό Ταμεῖον. Θλίβεται δέ ἡ ψυχὴ μου διά τὴν ἀδιαφορίαν ταύτην τῶν χριστιανῶν μας ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ, ὅχι τόσον διά τὴν ὑλικὴν ζημίαν, ἣν συνεπάγεται ἡ ἐκτύπωσις τῆς «Φωνῆς Ὁρθοδοξίας» ὅσον διά τὴν ἠθικὴν ζημίαν, ἣν συνεπάγεται διά τοὺς χριστιανούς, τοὺς μὴ ἀναγινώσκοντας τό φύλλον ἡμῶν. Ἐκεῖνο δέ, ὅπερ θλίψῃ ἡμᾶς περισσότερο, εἶναι τοῦτο, ὅτι οἱ ἀντίθετοι ἡμῶν ἐντέχνως ἐπωφελοῦνται ἐκ τῆς μικρᾶς καταναλώσεως τοῦ φύλλου ἡμῶν, συμπεραίνοντες καί λέγοντες, ὅτι οἱ ἀκολουθοῦντες τό παλαιόν ἑορτολόγιον μόλις ἀριθμοῦνται εἰς 25 χιλιάδας, ἀφοῦ οἱ ἀγοράζοντες τό ἐπίσημον φυλλάδιον τῆς ὀργανώσεως αὐτῶν δέν ὑπερβαίνουνσι τὰς πέντε χιλιάδας. Διό καί οὗτοι, στηριζόμενοι ἐκ τῆς ψευδαισθήσεως ταύτης, πειρῶνται νά πείσωσι καί τὴν Κυβέρνησιν, ὅτι ὁ παλαιοημερολογιτισμός βαίνει πρὸς τὴν διάλυσιν, διότι οἱ ὁπαδοὶ τούτου δέν ἄγονται δῆθεν ἀπὸ ἐλατήρια θρησκευτικά, ἀλλὰ ἀπὸ κίνητρα, ξένα ὅλως πρὸς τὴν θρησκείαν, ἐφ' ᾧ καί εἰσηγοῦνται εἰς Αὐτήν, ὅπως μὴ χορηγήσῃ εἰς αὐτούς τὴν ζητουμένην ὑπ' αὐτῶν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν.

» Ἰδοὺ διατὶ ἡ ἀδιαφορία αὕτη καί ὀλιγωρία τῶν χριστιανῶν μας περί τὴν ἀγοράν τοῦ περιοδικοῦ

ἡμῶν παρέχει εἰς τοὺς πολεμίους τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος ἡμῶν καί ἐν τῶν πλέον ψευδές ἐπιχείρημα, διδόμενον εἰς αὐτούς ὑφ' ἡμῶν αὐτῶν πρὸς δικαιολογίαν τοῦ ἀπηνοῦς διωγμοῦ, ὃν ἤγειραν κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου παρατάξεως ἡμῶν, χαρακτηριζομένων ὑπ' αὐτῶν ὅλως ἀδίκως καί ψευδῶς, ὡς ἐπαναστατῶν κατὰ τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, καί ὡς ἐκμεταλλευτῶν τῆς εὐπιστίας καί τῆς ἀπλότητος τῶν χριστιανῶν.

» Τούτου ἔνεκα θεωροῦμεν ἐπάναγκες νά διαφωτίσωμεν περί τοῦ σημείου τούτου τοὺς ὁπαδούς τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος Κληρικούς τε καί λαϊκούς, καί νά προτρέψωμεν αὐτούς, ὅπως τό ἐπίσημον Δελτίον τοῦ Ἀγῶνος ἦτοι τὴν Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας περιβάλλωσι διά πολλῆς ἀγάπης καί ἐκτιμήσεως, καθιστώντες τοῦτο ἔμβλημα τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, καί σύμβολον τῆς ἀκηράτου Ὁρθοδοξίας, εἰς τόν Ἱερόν βωμόν τῆς ὁποίας δέν ἐδειλιάσαμεν οὐδ' ὠκνήσαμεν νά προσφέρωμεν ἀπάσας τὰς ψυχικάς καί σωματικάς ἡμῶν δυνάμεις. Ὦντως, ἐάν ἕκαστος τῶν ὁπαδῶν ἡμῶν θεωρήσῃ ὡς ἱερόν καθῆκον, ὅπως πράγματι εἶπε, καί ὡς ἀδιάψευστον τεκμήριον τῆς χάριτος καί εὐλογίας, ἣν ἀρίεται ἕκαστος ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, πρὸς τοῖς ἄλλοις, εἰς τὴν ἀγοράν καί τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ φύλλου τοῦ ἀγῶνος, τότε λύεται αὐτομάτως καί τό οἰκονομικόν πρόβλημα αὐτοῦ, ἐκ τῆς λύσεως τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται ἐν πολλοῖς, ἡ διατήρησις, καί ἡ εὐόδωσις τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ, ὃν οὗτος ἐπιδιώκει πρὸς δόξαν Θεοῦ, τοῦ ἄνωθεν ἐπιβλέποντος, καί προστατεύοντος τοὺς πιστοὺς καί εὐόρκως ἀγωνιζομένους ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων αὐτοῦ. Ἀλλά καί ἂν ἐκ τῶν πολλῶν χιλιάδων, ἃς ἀριθμεῖ ὁ ἱερός ἡμῶν ἀγών, κατορθωθῇ νά ἐγγραφῶσιν ὡς τακτικοὶ συνδρομηταὶ εἰς τό περιοδικόν αὐτοῦ μόνον 50 χιλιάδες, συνεισφέροντες εἰς τό Ταμεῖον αὐτοῦ ἕκαστος ἀνά δύο νέας δραχμὰς μηνιαίως, τότε θά ἔχωμεν τὴν οἰκονομικὴν εὐχέρειαν νά προβῶμεν εἰς πολλὰ χρήσιμα ἔργα...».

Αἱ συστάσεις αὐταὶ πρέπει νά ἀπηχῇσιν ὡς ἐντολαὶ καί νόμοι μηδαμίαν ἐπιδεχόμενοι ἀντίρρησης. Αὐτό ἀπαιτεῖ ἡ πειθαρχία καί ὁ σεβασμός καὶ αὐτό θά πραγματοποιηθῇ.

ΣΥΝΟΔΙΚΑΙ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

♦ Τὴν 2/15 Μαρτίου 2011 ἡμέραν Τρίτην, ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἀγίου Νικολάου Παιανίας, συνήλθεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος καὶ ἔλαβε τὰς κάτωθι ἀποφάσεις:

* Ἀπερρίφθη αἴτησις φερομένου ὡς κληρικοῦ, ὡς μὴ ἔχοντος συναίσθησιν τῆς καταστάσεώς του.

* Συνεζήτηθη ὑπόμνημα κληρικῶν τῆς ἐν Σερβίᾳ Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ ἐδόθησαν αἱ κατευθύνσεις διὰ τὴν ἀπάντησιν.

* Ἐγένετο δεκτὴ εἰς ἀκρόασιν ἡ ἀντιπροσωπεῖα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἡ ὁποία μετέβη προσφάτως εἰς Ὁδησσὸν τῆς Οὐκρανίας διὰ συνομιλίας μετὰ τῆς Ρωσικῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος, ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἱερομόναχος π. Κάλлистος Τζουλακίτζε, ὁ Αἰδεσιμώτατος Πρεσβύτερος π. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης καὶ ὁ Ὁσιώτατος Μοναχός π. Ἰωσήφ Μίκιτς ἐξέθεσαν ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τὰ ἐν Ὁδησσῷ πεπραγμένα καὶ ἀπήντησαν εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν Ἀρχιερέων. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μετὰ χαρᾶς ἐπληροφορήθη τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀποστολῆς, ἐνέκρινε τὰ πεπραγμένα τῆς Συνοδικῆς ἀντιπροσωπεῖας διακατεχομένης ὑπὸ πνεύματος συγκρατημένης αἰσιοδοξίας καὶ εὐχεται διὰ τὸ αἶσιον πέρας τῆς διαδικασίας ἡ ὁποία θὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ποθητῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

* Συνεζήτηθη καὶ ἐνεκρίθη τὸ Σχέδιον Ὑπομνήματος πρὸς τὰς ἀρχάς περὶ διαφόρων ζητημάτων τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

♦ Τὴν 30 Μαρτίου / 12 Ἀπριλίου 2011 ἡμέραν Τρίτην, εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις γραφεῖα Αὐτῆς, συνήλθεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος καὶ συνεζήτησε τὰ κάτωθι θέματα:

1. Ἐγένετο ὁ ἀπολογισμὸς τῶν θετικῶν καὶ ἀρνητικῶν χαρακτηριστικῶν τῆς συγκεντρώσεως περὶ τῆς λεγομένης «κάρτας τοῦ πολίτου».

2. Συνεζήτησε τὸ θέμα τοῦ τρόπου τῆς ἀποδοχῆς τῶν ἐκ Λ.Δ. Κογκό Ἀφρικῆς Κληρικῶν.

3. Ἐκαμε δεκτὸν τὸ αἶτημα τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Νεότητος περὶ συμπεριλήψεως εἰς αὐτὴν τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Πρεσβυτέρου π. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδη.

4. Ἐνέκρινε βελτιώσεις τινὰς τοῦ Ὑπομνήματος πρὸς τὰς ἀρχάς.

5. Ἀπεφάσισεν ὅπως ὁ δημοσιεύμενος κατάλογος τῶν Κληρικῶν ἀντικατασταθῇ ἀπὸ τὸν Κατάλογον τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Ἐφημερίων.

6. Ἀπέρριψεν αἴτησιν προσχωρήσεως τοῦ νεοημερολογίτου ἱερέως Ν. Θ.

7. Ἐνημερώθη ὑπὸ τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Νομικῶν Θεμάτων καὶ συνεζήτησε τὰ τρέχοντα ζητήματα.

8. Ἀπεφάσισε περὶ τῆς συτάξεως τοῦ Ἀναστασίμου Μηνύματος.

9. Ἐγένετο δεκτὴ πρὸς συζήτησιν ἡ ἀπὸ 27 - 3 / 9 - 4 τ. ἔ. αἴτησις προσχωρήσεως τῶν ἐκ τῆς «Ἱερᾶς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Βορείου Ἀμερικῆς» Ἐπισκόπων Μωϋσέως καὶ Σεργίου καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, πλὴν ὅμως, λόγω τῆς σημαντικότητος τοῦ ζητήματος καὶ τοῦ μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ τὴν ὑποβολὴν τῆς αἰτήσεως, ἀνεβλήθη ἡ ὀριστικὴ λήψις ἀποφάσεως προκειμένου νὰ προσκληθοῦν γραπτῶς καὶ νὰ ἐκφέρουν γνώμην καὶ τὰ ἀπόντα μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ὁρίσθη πρὸς τοῦτο ἑκτακτος συνεδρία, τὴν Τρίτην 20-4/3-5-2011.

♦ Ἡ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Νεότητος, κατόπιν προτάσεως τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Μαραθῶνος κ. Φωτίου, ἀπεφάσισε τὸν διορισμὸν τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Πρεσβυτέρου π. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδη ὡς Προέδρου τῆς Συντονιστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Νεανικοῦ Ὁρθοδόξου Συνδέσμου. Ὁ Αἰδεσιμώτατος ἀντικαθιστὰ τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Μαραθῶνος, ὁ ὁποῖος προήδρευε τοῦ Συντονιστικοῦ ὀργάνου ἐπὶ τριετίαν, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Νε.Ο.Σ. ἐν ἔτει 2008, πλὴν ὅμως ἐνεκα φόρτου ἀρμοδιοτήτων, ἔκρινε καλὸν νὰ ὑποδείξῃ ἀντικαταστάτην δυνάμενον νὰ ἀφοσιωθῇ ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὸ σημαντικὸν ἔργον τοῦ συντονισμοῦ τῆς Νεολαίας τῆς Ἐκκλησίας μας.

Συνεπῶς, τὴν Κυριακὴν 28 Μαρτίου / 10 Ἀπριλίου 2011, ἡ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Νεότητος, συνεκάλεσε εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἀγίου Νικολάου Ἀχαρνῶν τὸν Αἰδεσιμωτάτον π. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδην καὶ τὰ μέλη τῆς Συντονιστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Νεανικοῦ Ὁρθοδόξου Συνδέσμου: Εὐσεβίαν Σφακιανάκη, Κωνσταντῖνον Πάνον καὶ Λεωνίδαν Πίττον, ἀνεκοίνωσε τὸν διορισμὸν τοῦ π. Μιχαὴλ ὡς Προέδρου τῆς Συντονιστικῆς καὶ τὴν ἀνανέωσιν τῆς θητείας τῶν λοιπῶν μελῶν διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος.

Δεδομένου ὅτι ὁ Προεδρεύων τῆς Συντονιστικῆς μέχρι τοῦδε ἦτο καὶ μέλος τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Νεότητος, ἡ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἀπεφάσισε νὰ προτείνῃ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τὴν συγκαταρίθμησιν τοῦ π. Μιχαὴλ μετὰ τῶν μελῶν τῆς Συνοδικῆς αὐτῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τὴν 30 Μαρτίου / 12 Ἀπριλίου 2011 ἐνέκρινε τὸ αἶτημα, ὅποτε ὁ Αἰδεσιμώτατος π. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης ἀποτελεῖ πλέον μέλος τῆς Συνοδικῆς

Ἐπιτροπῆς Νεότητος καὶ Προεδρεῖς τῆς Συνονιστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Νε.Ο.Σ. Εὐχόμεθα εἰς τὸν Αἰδεσιμώτατον πλούσιον καὶ Θεάρεστον ἔργον.

♦ Τὴν 20 Ἀπριλίου / 3 Μαΐου 2011 ἡμέραν Τρίτην, εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις γραφεῖα Αὐτῆς, συνήλθεν ἐκτάκτως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος καὶ συνεζήτησε τὰ κάτωθι θέματα:

1. Ἐξήτασε τὴν αἴτησιν προσχωρήσεως νεοημερολογίτου Κληρικοῦ ἐκ Βραζιλίας καὶ ἀνέβαλε τὴν λήψιν ἀποφάσεως προκειμένου νὰ ἐξετασθῇ περαιτέρω.

2. Κατόπιν θετικῆς εἰσηγήσεως τοῦ ἐν Ἀμερικῇ μέλους τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ἱεραποστολικοῦ Ἔργου π. Ἀναστασίου Hudson, ἐπὶ μῆνας ἐρευνήσαντος τὸ ζήτημα, ἔκαμε δεκτὸν τὸ αἶτημα προσχωρήσεως εἰς τὴν κανονικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. τοῦ ἐκ Κολομβίας κληρικοῦ Φήλικος Πινέρο, διὰ κανονικοῦ βαπτίσματος, γάμου καὶ χειροτονίας, καθὼς ἡ νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία προσέλαβε τοῦτον ἐκ τῶν Λατίνων ἀνευ βαπτίσματος.

3. Ἀπεφάσισε τὸν πανηγυρικὸν Συνοδικὸν ἑορτασμόν τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου Παύλου, ἱδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀθηνῶν, ὡς γειτνιάζοντος πρὸς τὴν Πνῦκαν.

4. Ἐδέχθη εἰς ἀκρόασιν τὸν Πρόεδρον καὶ τρία ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ Δ.Σ. τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γ.Ο.Χ., οἱ ὅποιοι κατέθεσαν σχέδιον φυλλαδίου πρὸς διανομὴν ἐκ τῶν ναῶν καὶ προσέφερον τὴν συνεργασίαν των μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἐπεκρότησε τὴν ἑκδοσιν φυλλαδίου πρὸς ἐμπέδωσιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος τῶν πιστῶν, τῇ χορηγίᾳ τῆς Κοινότητος, ἀλλὰ τὸ κείμενον ἀνέλαβε νὰ συντάξῃ ἐκ νέου ἡ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Δογματικῶν καὶ Κανονικῶν Ζητημάτων. Ὡσαύτως ἔκρινε εὐπρόσδεκτον τὸ περὶ συνεργασίας αἶτημα οὐ μόνον μετὰ τοῦ ἐν λόγῳ σωματείου, μεθ' ὧν τῶν συλλογικῶν φορέων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἔκρινε καλὸν νὰ δρομολογηθοῦν αἱ διαδικασίαι διὰ τὴν σύγκλησιν Κληρικολαϊκοῦ Συνεδρίου.

5. Κατόπιν ἐνδελεχοῦς συζητήσεως ἐγένετο ὁμοφώνως δεκτὸν τὸ αἶτημα προσχωρήσεως εἰς τὴν κανονικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. τῶν ἐκ τῆς «Ἱερᾶς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Βορείου Ἀμερικῆς» Ἐπισκόπων Μωϋσέως Mahany καὶ Σεργίου Black. καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς κληρικῶν καὶ λαϊκῶν.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἔχουσα καὶ τὴν συμφωνίαν τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἀρχιερέων, προέβη εἰς τὴν ἱδρυσιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πόρτλαντ καὶ Δυτικῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ ἐξέλεξε τὸν πρῶτον τῶν αἰτούντων ὡς Μητροπολίτην Πόρτλαντ καὶ Δυτικῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τὸν δεῦτερον ὡς βοηθὸν αὐτοῦ μετὰ τὸν τίτλον τοῦ Λόχ Λόμαντ, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς ἐπιβεβαιώσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμο-

λογίας των καὶ τῆς κανονικῆς θεραπείας τῆς χειροτονίας των. Διὰ τοῦτο ὠρίσθη νέα ἑκτακτος συνεδρία διὰ τὴν 29-4/12-5-2011 εἰς τὴν ὁποίαν προσεκλήθησαν νὰ παραστοῦν καὶ οἱ προσχωρήσαντες Ἀρχιερεῖς.

♦ Τὴν 29 Ἀπριλίου / 12 Μαΐου 2011 ἡμέραν Πέμπτην, εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις γραφεῖα Αὐτῆς, συνήλθεν ἐκτάκτως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος καὶ συνεζήτησε τὸ μοναδικόν θέμα τῆς ἡμερησίας διατάξεως: Τὴν προσχώρησιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς κανονικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῶν ἐκ τῆς «Ἱερᾶς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Βορείου Ἀμερικῆς» Ἐπισκόπων Μωϋσέως Mahany καὶ Σεργίου Black καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς κληρικῶν καὶ λαϊκῶν.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν παρέστησαν καὶ οἱ ἄρτι ἀφικθέντες προσχωρήσαντες Ἀρχιερεῖς, ἀπήντησαν εἰς ἅπαντα τὰ ἐρωτήματα τῶν Συνοδικῶν Ἀρχιερέων τὰ ὁποῖα ἐκάλυπτον ὅλον τὸ φᾶσμα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως.

Ἄπαντες οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς ἱ.Σ. ἐπέισθησαν περὶ τῆς Ὁρθοδόξου ὁμολογίας τῶν προσχωρησάντων καὶ ἀπεφασίσθη ὅπως ἡ κανονικὴ ἀποκατάστασις τοῦ μὲν πρῶτου τῶν αἰτούντων λάβει χώραν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίου Νικολάου Παιανίας Ἀττικῆς τὸ Σάββατον 1/14 Μαΐου καὶ τοῦ δευτέρου τὴν Κυριακὴν 2/15 Μαΐου εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Ἀθανασίου Νέας Φιλαδελφείας.

Ἀκόμη ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισε τὴν ἀποδοχὴν τῆς προσχωρήσεως τῶν Ἱερέων Γεωργίου Kochergin, Κωνσταντίνου Part, Φωτίου Cooper καὶ Γεωργίου Ψαρομμάτη, ρυθμίσασα κανονικῶς ἀπάσας τὰς σχετικὰς λεπτομερείας.

Ἡ ἐδαφικὴ περιφέρεια τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πόρτλαντ καλύπτει τὰς Δυτικὰς πολιτείας τῶν Η.Π.Α. (ὅσας περιλαμβάνει ἡ ζώνη ὥρας Εἰρηνικοῦ) δυναμένη νὰ διαρρυθμισθῇ λεπτομερεστέρως κατόπιν συνεννοήσεως μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀμερικῆς κ. Παύλου.

Οἱ προσχωρήσαντες Ἀρχιερεῖς θὰ μετέχουν εἰς τὴν Ἱερὰν Ἐπαρχιακὴν Σύνοδον Ἀμερικῆς, ἡ ὁποία προεδρεύεται ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην κ. Παῦλον. Ταυτοχρόνως ἐλήφθη ἀπόφασις ὅπως ἅπαντες οἱ ἐν Ἀμερικῇ Ἀρχιερεῖς, τόσον οἱ Μητροπολίται, ὅσον καὶ οἱ ὑποκείμενοι εἰς αὐτοὺς τιτουλάριοι Ἐπίσκοποι (βοηθοί), ὡς ἀπαιτεῖται ἐν Ἑλλάδι νὰ μετέχουν κανονικῶς τῶν συνεδριάσεων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὡς πλήρη μέλη κατ' ἀναλογίαν τῶν Ἑλλαδικῶν Ἐπισκόπων, οἵτινες διαθέτουν ἤδη τὸ δικαίωμα τῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν Ἱερὰν Ἐπαρχιακὴν Σύνοδον τῆς Ἀμερικῆς. Εἰς αὐτὴν ἐξακολουθεῖ νὰ μετέχει ὡς μόνιμον μέλος ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος μεταβαίνων ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὰς τακτικὰς συνεδριάσεις αὐτῆς.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΙΕΡΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

νος υπό των Ἀρχιερέων Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου, Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερωντίου, Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου καὶ Μαραθῶνος κ. Φωτίου.

❖ Τὴν Δευτέρα 18/31-1-2011 ἐορτάσθηκε ἡ Σύναξις τῶν Ἁγίων Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερό Καθεδρικό Ναό τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, Ἀγίου Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου. Στόν πανηγυρικό Ἑσπερινό ἐχοροστάτησεν ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος. Τοῦ Ὁρθοῦ καὶ Θείας Λειτουργίας προεξήρχε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερρόντιος, συμπαραστατούμενος ἀπὸ τὸν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Μαραθῶνος κ. Φώτιο.

❖ Τὴν Τρίτην 19-1/1-2 ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλίνικος προέστη τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως τοῦ ἐορτάζοντος Καθεδρικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ Πατρῶν. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐτέλεσε τὰ τῆς ἐορτῆς καὶ ὁ Ἱ. Ναὸς Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός εἰς Μόντρεαλ Καναδᾶ.

ΕΞΑΜΗΝΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟ- ΠΟΥ ΚΥΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

❖ Τὸ Σάββατον 6/19-3-2011 ἐτελέσθη τὸ ἐξάμηνον μνημόσυνον τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. κυροῦ Χρυσοστόμου. Εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν συλλειτουργοῦν εἰς τὸ καθολικὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναχράντου Μεγάρων, προεξήρχεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Καλλίνικος συμπαραστατούμε-

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἱερά Σύνοδος
Συνοδικὸς ἐορτασμός ἐπὶ τῇ μνήμῃ
τοῦ Πρωτοκροβατικοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν Παύλου
τοῦ καὶ ἱδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν

Μεγας Πανηγυρικός
Συνοδικὸς Ἑσπερινὸς
χοροστατούντος τοῦ
Μακαριώτατου
Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν
καὶ πάσης Ἑλλάδος,
κ. κ. Καλλίνικου

εἰς τὸν ἱστορικὸν
Ἱερόν Ναόν
Ἀγίας Παρασκευῆς
ἀποκαλύψαν 6
Μοναστηρία
τηλ: 210-3243809

ΤΡΙΤΗ
29 ΙΟΥΝΙΟΥ/12 ΙΟΥΛΙΟΥ 2011
ΩΡΑ 19.00

Θά ἀκολουθήσῃ ἑορτία ὁμιλία ἐπὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου
Μητροπολίτου Πειραιῶς & Σαλαμίνος κ.κ. Γερωντίου.

Προσχώρησις Ἀρχιερέων

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος εὐρίσκεται εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ ἀνακοινώσῃ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐντάξεως εἰς τοὺς κόλπους τῆς κανονικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος μιᾶς ὁλοκλήρου ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος ἀποτελουμένης ἀπὸ δύο ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς ἀκολουθούντας αὐτοὺς ἱερεῖς καὶ λαϊκοὺς, μὲ διοικητικὸν κέντρον τὴν πόλιν Πόρτλαντ τῆς Πολιτείας Ὁρεγκον καὶ μὲ ἐμβέλειαν τὰς δυτικὰς πολιτείας τῶν Η.Π.Α..

Πρόκειται διὰ τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πόρτλαντ κ. Μωϋσέα Mahany καὶ τὸν Βοηθὸν αὐτοῦ Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Λόχ Λόμοντ κ. Σέργιον Black, Ἡγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Σιναΐτου Καλιфорνίας. Συναμφότεροι ἐχειροτονήθησαν εἰς τοὺς κόλπους τῆς «Ἱερᾶς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Βορείου Ἀμερικῆς» (HOCNA), καὶ πρό μηνῶν συνειδητοποιήσαντες ὅτι ἡ κανονικὴ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εἶναι ἡ νῦν προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ.κ. Καλλινίκου (εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἐνθρόνησιν ἐφρόντισαν νὰ παραστοῦν ἀνεπισήμως), ὑπεβαλον ἐπισήμως αἴτησιν τὴν 27ην Μαρτίου / 9ην Ἀπριλίου ἐνεστώτος ἔτους.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἔχουσα ἤδη προβεῖ κατὰ τὸ προηγηθέν διάστημα εἰς ἐπισταμένην ἔρευναν περὶ τῶν αἰτούντων καὶ ἔχουσα θετικὰς πληροφορίας περὶ αὐτῶν ἐκ τῶν ἐν Ἀμερικῇ Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ καὶ ὅτι διαθέτουν καὶ τὴν ἑξῶθεν καλὴν μαρτυρίαν, ἐδέξατο εὐμένως καὶ συνεζήτησε τὸ αἴτημά των κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 30-3/12-4-2011. Πλήν ὅμως, διὰ τὴν ἀπουσίαν τινῶν συνοδικῶν μελῶν ἐκρίθη καλύτερον νὰ ἀναβληθῇ ἡ ὁριστικὴ λήψις ἀποφάσεως διὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 20-4/3-5-2011, ὁπότε, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἔχουσα καὶ τὴν συμφωνίαν τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἀρχιερέων, προέβη εἰς τὴν ἵδρυσιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πόρτλαντ καὶ Δυτικῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ ἐξέλεξε τὸν πρῶτον τῶν αἰτούντων ὡς Μητροπολίτην Πόρτλαντ καὶ Δυτικῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τὸν δεύτερον ὡς βοηθὸν αὐτοῦ μὲ τὸν τίτλον τοῦ Λοχ Λόμοντ, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς ἐπιβραβίσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας των καὶ τῆς κανονικῆς θεραπείας τῆς χειροτονίας των.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 29-4/12-5-2011, παρέστησαν καὶ οἱ ἄρτι ἀφικθέντες προσχωρήσαντες Ἀρχιερεῖς, ἀπήντησαν εἰς ἅπαντα τὰ ἐρωτήματα τῶν Συνοδικῶν Ἀρχιερέων οἵτινες καὶ ἐπέισθησαν περὶ τῆς Ὁρθοδόξου ὁμολογίας των προσχωρησάντων καὶ ἀπεφασίσθη ὅπως ἡ κανονικὴ ἀποκατάστασις τοῦ μὲν πρώτου τῶν αἰτούντων λάβει χώραν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίου Νικολάου Παιανίας Ἀττικῆς τὸ Σάββατον 1/14 Μαΐου καὶ τοῦ δευτέρου τὴν Κυριακὴν 2/15 Μαΐου εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Ἀθανασίου Νέας Φιλαδελφείας.